DEZECHILIBRUL FRUMOSULUI
INSTANTANEE DIN VIAŢĂ, FRIZERII ŞI TRAMVAIE

De Cristi Mirea

Mi-a căzut curcubeul

Femeia privea prin geamul tramvaiului la oraşul care se derula cu repeziciune în jurul ei. Purta o geacă de fâş care o proteja de frigul de afară şi o căciulă ciudată cu cozoroc şi protecţie pentru urechi. Stătea liniştită netezindu-şi hainele îngrijite şi privea în gol. La un moment dat tramvaiul se opri într-o staţie. În dreptul staţiei se afla un magazin. Pe reclama învechită stătea scris ca pe vremuri "Vopsitorie haine de piele şi curăţătorie". Această informaţie activă ceva în mintea acelei femei şi aceasta începu să ducă un dialog de una singură.

-O!... o vopsitorie. Aici vi şi îţi vopseşti hainele şi dacă te întâlneşti cu cineva pe stradă va spune: "Ce haină frumoasă aveţi. Este nouă?" şi eu voi spune: "Sigur că e nouă, am cumpărat-o săptămâna trecută" şi nu va afla niciodată că am vosit o haină veche primită moştenire de la mătuşa mea.

Tramvaiul o luă din loc şi femeia privi în continuare pe fereastră. La un semafor observă un taxi care aştepta nerăbdător schimbarea culorii semnaforului.

-"Un taxi la orice oră". Frumos slogan dar este cam scump să mergi cu taxiul. Trebuie doar să formezi un număr de telefon şi taxiul vine la tine acasă. "Coborâţi în două minute" spune operatoarea şi maşina te aşteaptă. Apoi urci în el şi spui unde vrei să te ducă. Te uiţi mereu la aparatul care indică preţul şi îţi doreşti să ajungi cât mai repede. Apoi dai banii (cam mulţi) şi cobori. Acum poţi spune că te-ai plimbat şi tu o dată cu taxiul.

Tramvaiul continua să meargă cu viteză pe şinele care scoteau sunete metalice ce îi aminteau femeii de o melodie pe care începu să o fredoneze. Văzu un magazin care vindea haine scumpe şi dialogul cu voce tare, care începea deja să irite călătorii, continuă.

-Hainele astea sunt de ultimă oră. Acum au ajuns de la Paris şi trebuie neapărat să le port. Culorile anului sunt... se gândi câteva secunde după care înşirui în viteză: roşu, portocaliu şi verde. Da, roşu portocaliu şi verde sunt culorile anului şi trebuie neapărat să porţi aceste culori dacă vrei să fi la modă. Noul croi este aşa frumos că se potriveşte în orice împrejurare. Acum sunt în rând cu moda.

Tăcu pentru câteva momente până ce găsi un nou reper care îi atrase atenţia: o femeie în vârstă plimbându-şi câinele pechinez.

-Ce câine frumos. Ce blană curată are. Precis îi este frig pe vremea asta pe stradă. Un câine ca el trebuie luat în braţe sau plimbat în poşetă. Poate se va pişa în ea. Nu! Nu e bine să-l cari cu poşeta. Poate face mult rău în poşetă. Un căine trebuie să fie liber. Să fugă pe câmpii şi să facă tumbe, aşa cum a învăţat la dresaj.

Tramvaiul se opri într-o staţie de unde se vedea biblioteca oraşului. Fiind mai în vârstă nu vedea foarte bine literele de pe poliţa metalică de la intrare şi aproape silabisind descifră scrisul.

-Bi-blio-te-că. La bibliotecă trebuie să mergem cât de des putem. Acolo se găsesc cele mai interesante cărţi pe care trebuie să le citim. Sunt cărţi care au fost scrise cu mulţi ani în urmă şi sunt capodopere ale civilizaţiei. Cărţile pot fi non-fictive şi fictive. Mie îmi plac cele fictive deoarece balaurii sunt ucişi de feţi-frumoşi şi zânele poartă rochii albe şi fac lucruri bune.

Se fâţâi puţin pe scaunul ei. Din spatele ei veni un miros de urină. Îşi întoarse privirea şi observă un cerşetor bătrân care se ghemuia pe scaun, ferindu-se de frig. Femeia se strâmbă şi cu mănuşa încercă să facă vânt prin faţa nasului pentru

a nu inhala mirosurile incisive ale bărbatului.

-Pfui!... ce pute, spuse ea întorcându-şi privirea în faţă.

În timp ce încerca să ignore mirosul incomod se fâţâia tot mai mult pe scaun. La un moment dat îi căzu mănuşa pe podeaua tramvaiului. La început o privi preţ de o secundă, după care, în timp ce se aplecă după ea, spuse cu mirare:

-O!... mi-a căzut curcubeul.

Amintiri din Purgatoriu: Supă de peşte

Atunci când primeşti reconpense pentru ceea ce faci eşti în culmea bucuriei şi eşti motivat să continui. Când eşti în perioada dinaintea adolescenţei, acest mic imbold face minuni. Deja plănuieşti ce vei face cu micile remunerări. Cel mai bine este când ai voie să alegi din mai multe cadouri.

Era în clasa a treia şi i se promisese că dacă va primi note bune şi va ajunge printre primii clasei va primi un acvariu cu peşti. Acest lucru era un lucru pe care şi-l dorea foarte mult, mai ales că în clasa întâi a primit cu aceeaşi ocazie o pereche de hamsteri dar care s-au dovedit a fi carnivori, mâncându-şi progeniturile şi ajungând să se mănânce unul pe celălalt.

În clasa a doua a primit o pereche de papagali. Unul alb şi unul verde. Erau deosebiti dar cam sadici. Din când în când mai aveau voie să iasă din colivie şi să zboare prin bucătărie. Când făceau acest lucru, erau rupţi de oboseală din lipsă de antrenament şi se loveau de pereţi, de ferestre şi dacă încercai să pui mâna pe ei să îi pui înapoi în colivie, te muşcau tare de tot. Într-o zi a uitat fereastra deschisă şi au zburat.

Acum privea bolul de sticlă în care înotau veseli câţiva peşti viu coloraţi. Erau toată mândria lui. Toţi prietenii veneau în vizită ca să vadă minunăţia de acvariu care cu acele câteva plante, semăna cu fundul unui ocean.

Trecuseră câteva săptămâni şi peştişorii nu mai prezentau interes, aşa că au ajuns părinţii să se ocupe de schimbatul apei, de hrănire şi pe perioada iernii de încălzirea apei, care putea ajunge la temperaturi prea joase pentru peştişori. De obicei se scotea o parte din apa rece şi se completa cu apă călduţă. Acest procedeu era destul de anevoios şi cam bulversa peştii care o luau razna prin vârtejele care se formau.

Aşa că tatăl băiatului se hotărî să folosească o altă metodă de a încălzi apa. Cu un termoplonjon. Era ustensila ideală şi rapidă. Acest truc funţiona şi cu toţii erau fericiţi, şi oamenii şi animalele.

Într-o dimineaţă se trezeşte băiatul şi se duce în bucătărie să privească peştişorii. Când ajunge la ei, cu toţii stăteau cu burta în sus. Imaginea îl şocă dar fu consolat de mama sa care i-a explicat că tatăl lui uitase termoplonjonul în apă şi că apa se încălzise prea tare şi peştii au murit, mai excat au fiert.

Spre surprinderea tuturor, băiatul a prjmit destul de senin informaţia şi se bucura deja că la anul va putea să comande alt animal de companie dacă va ajunge printre primii din clasă.

Lectura dinainte de somn

Era o carte pe care o citise deja de multe ori. Nu era lungă, dar îi plăcea cum era scrisă. Nu era cea mai mare capodoperă a literaturii, era chiar una din acele cărţi de buzunar pe care dacă le uiţi într-un tren nu te enervezi, deoarece o poţi cumpăra de la fiecare colţ.

Mai ţinea minte că o cumpărase cu 10 ani în urmă. Pe vremea aceea era mai tânăr, în prag de pensionare. Soţia sa împlinise 50 de ani şi au dat o petrecere pe cinste. După petrecere ei i se făcu rău şi plecară de urgenţă la spital. Era apendicele. Atâţia ani nu a avut probleme şi la acea vârstă trebuia să i se opereze apendicele. În

timp ce doctorii operau cumpărase acea carte de la chioşcul de ziare. Nefiind lungă, o citise în câteva ore, cât ţinu şi operaţia.

Acum, după atâta vreme se afla în camera de zi, între mobilierul pe care l-a primit cadou de nuntă de la părinţi şi citea în fotoliu. La nici doi metri de el stătea tot într-un fotoliu soţia sa şi croşeta. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. După atâţia ani de convieţuire nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Liniştea care îi învăluia era superbă şi era spartă doar de sunetul strident al secundarului ceasului de perete. Acel ceas însemna mult pentru el. Hobby-ul lui era să repare ceasuri. Nu se pricepea şi mai mult strica decât repara, dar era fascinat de lumea miraculoasă a mecanicii, la potrivirea perfectă dintre roţile zimţate. Cel mai mult îi plăcea clinchetul secundarelor. Putea asculta ore în şir ticăitul unui ceas de calitate.

Acel ceas de perete l-a deschis de mai multe ori şi era chiar singurul ceas pe care chiar reuşise să-l asambleze la loc şi care mai funcţiona după aceea. Era un ceas de modă veche, cu greutăţi care trebuiau trase şi care avea şi un cuc. În ziua de azi astfel de ceasuri erau înlocuite de mult cu cele digitale, dar lui îi plăcea acea pasăre de plastic care ieşea din jumătate de oră pe uşă şi anunţa ora. Nu era un ceas antic. Nu avea valoare deosebită, doar una sentimentală.

În nopţile cu insomnie era bine să ştie cât este ora fără să aprindă becul şi ceasul cu cuc îl anunţa. O privi pe soţia sa. În tinereţe era o femeie frumoasă foc. Cu ochii ei deschişi la culoare şi părul castaniu care îi cădea în bucle pe umeri era cea mai bună bucată, după cum s-ar spune astăzi.

Acum se mici şi se stafidi. Şi el la fel. Însă o iubea. O iubea pentru că a rezistat atâţia ani alături de el şi i-a suportat toanele. Era o femeie deosebită care suferise mult, având mereu probleme cu sănătatea, dar acum se simţea mai bine. Se ridica din pat şi făcea ce era de făcut prin casă. Nu suporta să fie neputincioasă. Toată viaţa muncise, şi acum când acest lucru devenea tot mai greu, se simţea inutilă.

De aceea o ajuta cum putea, pentru ca ea să fie în stare să se mişte prin casă şi să se simtă utilă. După ce o privi preţ de câteva clipe îşi coborî iar privirea spre carte, îşi aranjă ochelarii şi continuă să citească.

Soţia era concentrată asupra ciorapilor pe care îi croşeta. Nu aveau nevoie de ciorapi noi, dar era o preocupare. Era mai bine decât să privească în gol pe fereastră şi să aştepte să moară. Aşa măcar trecea timpul mai bine, făcea ceva şi era mai liniştită.

“Ce zi minunată!” îşi spuse în timp ce privi pe fereastră afară. Soarele de primăvară mângâia iarba crudă şi florile vesele.

Îşi privi soţul. Acesta se adâncise aşa tare în lectură încât adormi. Cartea îi alunecă din mâini în poală şi ochelari se apropiaseră de vârsul nasului. Mereu vroia să citească după-masa şi de fiecare dată adormea. Nu reuşea să citească mai mult de o pagină. Cartea i se închidea de obicei şi cădea la pământ şi când vroia să citească în continuare nu mai ştia unde rămăsese şi ajungea să citească o pagină de mai multe ori.

De data aceasta însă se hotărî să se ridice şi să îi pună semn la carte. Era spre binele lui. Se ridică, aşeză ciorapul pe scaun şi se apropie de el. Puse un semn de carte şi aşeză cartea pe măsuţa dintre fotoliile lor.

I se părea că era prea linişte, de parcă ceva lipsea. Atunci realiză că ceasul se oprise. Secundarul amuţi. Soţul ei avea iar preocupare pentru câteva zile. Făcând abstracţie de ceas parcă totuşi ceva nu era în regulă. Vru să îl trezească ca să vadă despre ce este vorba, dar soţul ei nu se trezi. Îl scutură. Ochelarii îi alunecară de pe nas şi căzură pe podea. O lentilă zbură din ramă şi cu un sunet strident alunecă sub dulap. Mâna bărbatului căzu inertă din poală.

Femeia se sperie, apoi realiză că din acel moment soţul ei nu mai exista. Ridică privirea din nou spre ceas. Acesta se oprise parcă din solidaritate faţă de cel care îl îngrijise. Disperată se apropie de ceas şi îl zgudui, încercând să-l pornească,

dar acesta protesta. Legătura strânsă dintre ceas şi soţ se pierduse şi nimic nu mai avea să convingă acel ceas să pornească.

Vrabia năzdrăvană (1)

Vrabia zburda prin stufărişul uscat şi ridica praful în timp ce de ziduri de plexiglas se lovea. Galopa pe o traiectorie imaginară până când strugurii în salcâm se caţără, se coc şi apoi se usucă la prima brumă care cade, devenind încet stafide.

Şi ursul se înălţă şi prinse pasărea pe care brusc o percheziţionă de arme şi apoi o înghesui în cuptorul cu microunde. Vrabia făcu ronduri în interiorul cuptorului până ce friptă se lovi de uşă. Aparatul explodă căci vrabia avea tijă în aripă, aceasta fiind ruptă pe vremea când făcea expediţii în Africa.

Africa, ţara de vis a oricărei vrăbii. Locul unde lua picnicuri cu leii şi ceaiul de la ora 5 cu crocodilii. Cânta pe dinţii acestora şi dansa break-dance pe spatele lor destinat poşetelor de lux.

Stătea la plajă cu hipopotamii pe malul Nilului care o invitau la o tură de scufundări şi de trânte în noroi. Dar vrabia nu era aşa parvenită să se ia la trântă în noroi, mai ales că publicul dorea să o vadă în costum de baie. Mereu spunea că si-a uitat bikinii acasă şi că nu putea participa la luptele lor.

Dacă se gândea bine, cel mai mult îi plăcea să stea stană de piatră pe o creangă undeva în pustietate. Rămânea încremenită aşa în jur de 40 de zile, fără apă sau mâncare şi privea în gol. Simţea cum mintea ei o ducea pe alte tărâmuri, departe de Pământ, pe alte planete. Zbura cu viteza luminii printre stele, dându-se cu snowboard-ul pe Calea Lactee. Ştia că foamea îi provoca astfel de iluzii, dar îi plăcea.

Se simţea ca pe vremea când a stat la Amsterdam şi fuma *iarbă* în parc cu prietenii ei veniţi din toată Europa să se bucure de droguri legale. Pe vremea aceea era sigură că acela era raiul pe pământ. Toată ziua fuma, mai zbura puţin, dar nu prea semăna cu ceea ce a învăţat la grădiniţă. Acum zborul ei era o adevărată cascadorie. Făcea loopinguri şi căderi în gol după care în ultimul moment îşi revenea. Prietenii ei cu freză rasta fluierau la fiecare cascadorie.

După ce învăţase mai multe trucuri cu mintea afumată, le încercă şi când era trează şi observă că le are. Aşa că se mutase pentru o vreme la Hollywood unde era cascadoare pentru cele mai mari staruri. Era foarte căutată. Mereu se mira cum de oamenii nu observau că era o vrabie şi nu o actriţă adevărată. Noroc că în ziua de azi trucajele sunt aşa bune. De aceea a acceptat şi să-l dubleze pe un actor cunoscut. Spuneau că pot retuşa pe calculator trăsăturile ei feminine.

Cel mai mult îi plăcea că trebuia să meragă cu echipa de producţie în cele mai exotice locuri şi avea asigurată o cameră la hotel cu jacuzzi şi un maseur musculos care îi relaxa în fiecare zi muşchii. Îi plăcea de el şi îi dădea mereu bacşiş. În faţa lui nu avea probleme să stea dezbrăcată. Spera că o va atinge şi în locuri mai sensibile, dar tipul era un profesionist şi nu amesteca munca cu plăcerea. Sau poate îi plăceau vrăbioii, după cum avea sprâncenele pensate şi hainele pe care le purta.

A încercat şi ea odată jocuri erotice cu o altă vrabie. Trebuia să recunoască că a fost surpinsă de multitudinea de posibilităti pe care le avea. Vrăbioii nu erau aşa sensibili şi nu ştiau exact ce să facă. Ea însă era o zână. Din păcate trebuia să o părăsească deoarece părinţii i-au aranjat o căsnicie cu un vrăbioi de rang şi nu prea avea ce spune.

Până la urmă tipul nici nu era aşa nasol. Acum el îi finanţează toate călătoriile. El este mai casnic. Se ocupă de copii. Îl iubea. Semăna cu un rock star. Purta mereu geci de piele cu nituri. Părinţii nu cunoşteau această parte a lui că altfel nu ar fi acceptat mariajul. Acum însă nu mai aveau ce zice. Nu puteau accepta ca vrabia lor preferată să divorţeze.

După o ceartă cu părinţii s-a luat şi a dat o raită prin pădure. Credea că acel loc îi va putea oferi liniştea de care avea nevoie pentru a găsi o replică potrivită

acuzaţiilor aduse. Auzi la ei: cică este o mamă rea că preferă să se ocupe de cariera sa decât de clocirea oălor (păi soţul ei ce păzeşte? Să stea toată ziua în faţa teleului şi să ronţăie la grăunţe?), cică escapadele ei în lumea drogului şi a jocurilor erotice cu acelaşi sex ar fi ajuns la urechile lor (ea bineînţeles că a negat, nu aveau nici o dovadă, sau poate toutuşi? Acum camerele video sunt aşa de mici că pot fi ascunse sub aripă cu uşurinţă).

Ceea ce ei nu ştiau era că a jucat şi într-un film porno. Era tânără şi avea nevoie de bani. Sîc! Era aşa bine machiată că doar după semnele din naştere ar putea-o identifica, dar ştia că părinţii ei nu se uitau la astfel de filme şi nu aveau cum să afle. Plus că filmul era artă pură. Şi acum mai rula în cinematografele porno din Polonia.

Stătea în pădure gândindu-se la o explicaţie pentru toate excesele din viaţa sa când apăru ursul. Îl ştia de mult şi mereu scăpase. Ceea ce ea nu ştia era că ursul era un ucigaş în serie. Îşi ucidea victimele, le prepara şi apoi le mânca. Era scârbos ceea ce făcea. O luă prin surprindere şi o băgă în cuptorul cu microunde. Un sfârşit pe măsură (dacă s-a jucat cu focul...).

Omul Negru

După ce mama îl sărută pe frunte şi îl acoperi cu plapuma, băiatul se ascunse sub ea ştiind că de acum începe frica. La ieşire din cameră, mama stinse becul şi închise uşa camerei. Băiatul începu să aibă fanteziile pe care le avea în fiecare seară.

Este sub pat. Ştiu că e acolo şi mă aşteaptă. De ce nu pleacă? Nu vreau să vină la mine. Pot să îi văd degetele scheletice cum ies de sub pat şi încet urcă spre mine. Precis vrea să mă prindă. Vrea să mă ia cu el. Nu vreau să merg cu el.

Tot trupul îi tremura şi începu să plângă.

Este Omul Negru. Ştiu că el este. Aşa cum au spus copii la şcoală. El stă la fiecare sub pat şi dacă cineva are curajul să se uite, îl ia cu el. Nu mă voi uita sub pat. Trebuie să merg la baie. Doamne, nu vreau să merg la baie. Nu vreau să pun picioarele jos. Dacă le pun jos mă va prinde de ele şi mă va trage sub pat. Nu vreau acolo.

Nu mă voi duce la baie. Voi rezista cumva până dimineaţa. Dacă nu mă gândesc la acel lucru atunci nu-mi mai vine. Îmi trebuie totuşi. Mă scapă. Ce ar fi dacă i-aş da drumul pur şi simplu. Sigur voi primi bătaie. Trebuie să merg la baie.

Ce colţi mari trebuie să aibă şi e tot negru. Doar colţii şi ochii i se văd. Poate nu mă va prinde de data aceasta. Trebuie doar să umblu tiptil. Dar dacă îmi citeşte gândurile? Copii spun că poate aşa ceva. Precis e foarte puternic. Dar ce face cu copii? Sper că nu mâncă copii. Dar dacă nu îi mâncă, ce le face? Trebuie să plec la baie. Nu mai pot rezista.

Se ridică în picioare pe pat şi privi spre uşă. Ledul de la întrerupător era ţinta sa. Acolo trebuia să ajungă. Se pregăti de salt. Trebuia să ajungă cât mai aproape de uşă.

Uşa este ţinta mea. Acolo trebuie să ajung. Un salt mare şi gata. Dar dacă mă prinde din aer? Poate e deja în spatele meu. Simt că e acolo. Trebuie să mă uit. Nu mă voi uita. Nu vreau să-l văd.

Unu, doi şi... mi-e frică să sar. Dacă nu sar, fac pe mine.

Îşi luă avânt şi sări. Ajunse lângă uşă, o deschise repede şi fugi pe coridor.

Ştiu că e în spatele meu. Mă urmăreşte. Îi simt mâna cum se întinde după mine, dacă nu ajung la baie mă va prinde. Ştiu că mă va prinde.

Aprinse lumina şi privi în urma sa. Nu era nimeni. Respiră uşurat. Intră în baie şi urină. Începu să fredoneze o melodie pentru a alunga spaima. Aşa era mai uşor.

Nu am voie să mă uit în oglindă. Dacă mă uit, sigur îl voi vedea în spatele meu. Trebuie să trag apa şi să plec cât mai repede cu putinţă.

Trase apa. Ieşi din baie şi ştia că trebuie să se întoarcă în camera sa. Acolo nu putea să se întoarcă. Omul negru îl aştepta. Era sigur că de data aceasta avea şi un cuţit mare pe care să-l înfigă în el.

Trebuie să merg la mama. Nu mă pot întoarce în camera mea. La ea sigur nu e nimic rău. Omul Negru stă doar în camera copiilor.

Se apropie de uşă şi o deschise.

-Mama?

-Da, răspunse ea somnoroasă. Ce este?

-Nu pot dormi la mine în cameră. Mi-e frică. Pot dormi la voi?

-Vino.

Băiatul se aporpie de partea ei a patului unde plapuma ridicată îl aştepta se aşeză şi ea îl luă în braţe. Acolo la căldură şi siguranţă adormi imediat.

Alb

Era un tip pentru care înfăţişarea însemna foarte mult. Îşi cumpăra toate cosmeticele pentru bărbaţi existente pe piaţă şi făcea totul ca să-şi păstreze aerul tineresc care, el considera, că îi stă aşa de bine.

În fiecare dimineaţă avea nevoie de jumătatea de oră pentru a se aranja. Până punea toate cremele şi geluri prin păr îi lua ceva vreme şi de multe ori era să întârzie la lucru din această cauză.

În general era mulţumit de propria persoană. Totul se schimbă într-o dimineaţă. Dimineaţa care l-a îngrozit de moarte. Se trezi şi se duse la baie, la fel ca în fiecare dimineaţă. Urmă acelaşi ritual deja automatic. Ajunse să îşi facă freza când încremeni. Printre firele de păr negru observă ceva ce nu avea cum să fie real. Era imposibil să i se întâmple acest lucru.

Era un fir de păr alb. Se panică. Sudoarea îi apăru pe frunte şi trebuia să se aşeze pe capacul wc-ului. După câteva minute de reculegere avu iar curajul să se privească în oglindă. Firul de păr alb se afla în acelaşi loc.

Disperat scoase gel din tub şi încercă să-l ascundă cumva între celelalte fire. Dar acest nu vroia. Era mai aspru şi mereu ieşea la iveală dintre celelalte fire de păr. Ştia că nu îi rămânea doar o singură soluţie. Scoase din dulăpior o pensetă. Privindu-se în oglindă, prinse firul de păr în pensetă după care îl smulse.

Privi firul diabolic cum stătea prins în pensetă şi îşi făcu cruce. Îl aruncă la gunoi, după care îşi aranjă freza şi plecă la lucru.

Amintiri din Paradis: Matineu

Era sâmbătă, şi de fiecare dată urmam acelaşi ritual. Sâmbătă şcoala se termina mai devreme şi la vârsta aceea asta însemna mai mult timp pentru joacă. Când era cald afară, stăteam afară până seara târziu, dar în sâmbetele friguroase aveam o tradiţie cu amicul meu. Şcoala nu era departe de locul unde lucra mama amicului şi după terminarea orelor mergeam direct la ea. Se bucura mereu când ne vedea şi ne dădea bani pentru spectacolul de matineu de la cinema.

Trebuia doar să coborâm treptele şi să mergem în clădirea alăturată unde se afla cinematograful şi cu un leu intram într-o altă lume unde un bărbat îmbrăcat în izmene albastre şi care purta chiloţii roşii peste izmene zbura printre zgârienori. Cel mai mult ne plăceau filmele asiatice unde scenele de luptă erau exagerate şi fenomenale. După astfel de filme retrăiam scenele cele mai palpitante în drum spre casă. Scoţând sunete care vroaiu să semene cu cele din film, refăceam scenele de

luptă, fără nici o asemănare reală.

Pe vremea când la televizor era doar 2 ore program, cinemaul era oaza noastră.

Un film însă mă marcase. Pe vremea aceea pe nimeni nu interesa dacă un film este sau nu recomandat minorilor şi aşa am ajuns să vedem unul dur. Mai tot timpul mi-am acoperit faţa cu pălmile, dar printre degete am văzut cum unui bărbat i se smulseră unghiile sau cum în urma unei împuşcături alt bărbat fu lipit de perete, sângele murdărind întreaga cameră.

Acele scene m-au marcat şi m-au călăuzit până la maturitate.

Acelea au fost primele zile ale cinematografiei din viaţa mea, între noi doi s-a înfiripat o dragoste care dăinuie.

Dialog despre artă

Micul podium putea deveni claustrofobic dacă emoţiile deveneau prea mari. Aveai nevoie de ceva curaj să stai în acel loc, într-un colţ al librăriei şi să vorbeşti (sau să citeşti, dacă eşti mai timid) propria creaţie în faţa unor necunoscuţi care habar n-au cine eşti şi prin ce ai trecut când ai scris acele rânduri.

Partea cea mai uşoară, însă, este citirea sau recitarea. Bombardarea cu întrebări de după este chinul. Majoritatea celor prezenţi în sală erau pseudo-critici cu pretenţii, care nu au altceva mai bun de făcut decât să distrugă visele celor care au curajul să creeze.

Tânăra citi cu emoţie în glas o poezie pe care o compuse într-un moment nefericit din viaţa sa, pierderea animalului preferat. Era o poezie naivă care exprima direct sentimentele de durere, fără metafore pompoase, ci aşa cum era viaţa, lipsită de efecte speciale şi muzică în fundal.

Din când în când ridica privirea şi putea observa spectatorii care cu un zâmbet diabolic pe buze, aşteptau să se termine poezia pentru a o devora şi a o desfinţa. În mintea ei aceştia semănau tot mai mult cu nişte animale înfometate, colţii le creşteau precum unor lupi, iar ochii sticloşi o aţinteau hipnotizând-o.

În timp ce poezia se apropia spre final, auzi o voce din spate spunând “Asta nu e artă”. Tânăra nu se lăsă influenţată şi termină de citit şi ultimul vers. Ridică privirea şi aşa-zişii critici se pregăteau să o bombardeze.

“Domnişoară, două cuvinte care se potrivesc nu înseamnă poezie”

“Eu nu caut rimă” spuse tânăra pentru a se apăra. “Eu scriu ceea ce îmi dictează sufletul”

“Sufletul tău nu-ţi dictează bine” spuse cineva din spate. Nu avea curajul să îi spună în faţă aceste lucruri, ascunzându-se în spatele altor spectatori. Ochii tinerei se umeziră.

“Citreşte pe marii poeţi şi învaţă de la ei” spuse o doamnă între două vârste din primul rând.

“Dar eu nu vreau să scriu ca cei mari. Eu vreau să scriu aşa cum îmi doresc eu. Cine poate spune că doar ceea ce ei au scris este artă?”

“Criticii, draga mea” spuse aceeaşi femeie.

“Şi pentru că eu ştiu ce critic a avut o zi proastă şi nu i-a plăcut ceea ce a citit, înseamnă că nici mie nu trebuie să îmi placă. Cine se cred ei să îmi dicteze ce să-mi placă, sau cum să scriu.”

“Să fim serioşi. O poezie despre o pisică nu poate fi ceva cu pretenţii” spuse un tânăr din rândul al treilea.

Tânăra începu să plângă. Spectatorii nu ştiau că tânăra era orfană, crescuse prin centre de plasament şi acea pisică era singura fiinţă vie de care se ataşase şi care nu o dezamăgise. Felul ei sincer de a relata aceste sentimente poate nu era artă după părerea unora, dar pentru ea era o simfonie, iar gândul la acea făptură îi umplea inima cu căldură şi speranţă. Nu este asta arta?

“Dacă nu poţi suporta critica, nu ştiu de ce ai mai venit aici” spuse o bătrână.

“Am venit aici să vă ofer o parte din mine. Poate nu este cea mai bună poezie scrisă vreodată, dar eu am scris-o, şi fiindcă voi nu aţi înţeles-o nu însemană că nu are valoare. Poate nu eu sunt problema, ci poate voi sunteţi ignoranţi considerînd că doar dacă se încadrează în anumite standarde, o poezie are valoare.”

Îşi şterse lacrimile cu un şerveţel.

“Vreau să-mi trăiesc viaţa aşa cum eu consider că e bine şi nu cum îmi spun alţii. După părerea vostră cu toţii ar trebui să ne aliniem gusturile după ceea ce spune o anume persoană. Orice lucru care a fost creat pe acest pământ este artă. Trebuie doar să vă uitaţi în jur. Există artă în fiecare frunză, deoarece nu sunt două la fel, sunt diferite şi asta le face atât de deosebite. Trebuie să ne bucurăm de unicitatea noastră şi să nu mai dorim să fim copia altcuiva.

Fiecare individ are propriile gusturi care nu se suprapun de fiecare dată cu cele ale altui individ, dar asta nu înseamnă că este în măsură să generalizeze prorpia părere. Consider că ne poate plăcea sau nu o creaţie, acesta este singurul nostru drept. Să criticăm actul de creaţie este o responsabilitate pe care nimeni nu ar trebui să şi-o asume.

Data viitoare când mai desfinţaţi opera unei persoane, încercaţi să vă trasnpuneţi în pielea ei. Atunci veţi vedea că nu este aşa de simplu să *legi două cuvinte* sau pur şi simplu să scri despre un lucru care l-ai observat sau prin care ai trecut. Poate atunci nu vă veţi mai ascunde după epitete şi metafore şi veţi încerca să vedeţi povestea crudă, esenţa ei, care contează cu adevărat.”

Împăturind foaia de pe care citise poezia, o puse în poşetă şi se îndreptă spre uşa librăriei. Se opri când auzi vocea unui tânăr.

“Te înţeleg perfect.”

Tânăra se întoarse spre el.

“Şi creaţia mea a fost respinsă de mai multe edituri.”

“Că nu a fost bună” intreveni iarăşi vocea aceea care se ascundea în spatele spectatorilor. Tânărul însă nu se lăsa provocat.

“Răspunsul lor a fost aproape mereu acelaşi: 'Ne place ce ai scris, dar fără recomandarea a doi critici nu ne asumăm riscul să te publicăm'. Am ajuns să reducem creaţia la cifre în contabilitatea editurilor, care nu publică o scriere, dacă nu au spatele acoperit de o prefaţă a unui critic, deoarece altfel nu se va vinde. Am deveni scalvii unor oameni care nu ne cunosc şi care au tupeul să ne desfinţeze munca, ducând în multe cazuri la suicid artistic sau renunţare din partea autorului. Sfatul meu este să continui să scri, deoarece în primul rând scri pentru tine. Dacă place şi altora foarte bine, dacă nu le place, treaba lor.”

Tânăra zâmbi şi părăsi librăria.

Tu acolo, eu aici

Cafeneaua era plină cu oameni când m-am aşezat la singura masă liberă. Era o masă pentru două persoane. Chelnăriţa mi-a luat comanda: un cappucino cu frişcă şi ciocolată rasă.

Te-am văzut prin vitrină, apoi ai intrat. Vorbeai la telefonul mobil. Ai văzut unde stăteam şi te-ai apropiat de masă continuând să vorbeşti. Ţi-am făcut semn cu mâna să te aşezi, ceea ce ai şi făcut. Erai frumos îmbrăcată, lucru destul de rar întâlnit în ziua de azi.

A venit chelnăriţa şi ţi-a luat şi ţie comanda. Vroiai o cafea simplă. La telefon precis era o prietenă care avea chef de vorbă. Mi-ai zâmbit când privirile ni s-au întâlnit şi ai făcut gesturi comice, cum că acea convorbire va mai dura.

Chelnăriţa ţi-a adus cafeaua, dar pe mine m-a uitat. Precis e mai complicat

să faci un cappucino. Sigur acum a muls vaca undeva în spate, a cules smântâna şi a bătut frişca. Eram sigur că şi ciocolata acum o prepara. Dar iată că într-un târziu s-a hotărât să-mi aducă şi mie cafeaua.

Am sorbit din ea. Era bună. Apoi mi-a sunat telefonul. Era şeful meu care mă ameţea cu eu ştiu ce proiect de reducere a costurilor la care dorea să-i fac un raport complet şi să-l prezint cât mai repede cu putinţă.

Tu ai încheiat convorbirea şi ai început să bei cafeaua.

Tu acolo, eu aici.

Îmi zâmbeai, de parcă asta era soarta. Eram despărţiţi de inovaţii tehnologice de ultimă oră. În timp ce eu îmi notam amănunte din conversaţia cu şeful în agendă, tu ai luat şerveţelul, l-ai sărutat şi te-ai ridicat de la masă. Făcându-mi cu mâna, ai plecat.

După puţin timp am închis şi eu telefonul. De ce te-ai grăbit să pleci? Mi-a rămas doar amprenta buzelor tale rujate şi un cappucino care între timp s-a răcit.

Nici măcar nu te cunosc. Cum te cheamă? Ne vom revedea?

Fuziune

Simţea lichidul cald care se prelingea pe suprafaţa-i denivelată şi şlefuită la mântuială. Era obligat să suporte greutatea care i s-a pus literalmente în spate. Putea comenta?

Acum nu mai erau singuri. S-au contopit cu fiecare cui care le-a străpuns trupurile: unul moale, celălalt tare; unul mort, celălalt aproape mort.

Au împărtăşit aceeaşi durere. Au suferit când au fost huiduiţi, au suferit când s-au îmbrăţişat. Se iubeau fără să ştie. Chiar dacă era mort, tare şi fibros – mai visa la apropierea caldă a trupului care se potrivea într-un fel ciudat pe suprafaţa sa.

Au devenit unul când sângele celui aproape mort s-a infiltrat în trupul celui mort. Şi el a suferit când a fost confecţionat din două scânduri îmbinate prin cuie, exact cum a suferit cel aproape mort când l-au încoronat, când l-au lovit cu pietre şi cu vorbe. La fel cum ţepii i-au străpuns fruntea, aşa cuiul a străpuns scândura.

Erau făcuţi unul pentru celălalt.

S-au iubit în ploaie şi apoi au murit.

Din memoriile unui misogin: e-mail

To: femei
From: Misoginu69
Subject: Re: motive pt nu a pune nimic la suflet din ce zic barbatii
Message:

Fiind bărbat am fost profund jignit de acest mail şi de aceea am fost nevoit să rostesc câteva adevăruri care poate par misogine, dar care vin doar ca un raspuns la ceea ce era scris de o femeie. Nu mă deranjează aşa tare ceea ce vrea să reprezinte mesajul original - un îndemn ca femeile să capete mai multă încredere de sine, dar felul răutacios prin care a fost transmis nu mi-a plăcut şi acest război dintre sexe, este de fapt o invenţie a femeilor, deoarece pe noi bărbaţii nici nu ne interesează acest lucru.

>> La mulți ani doamnelor şi domnisoarelor!! (cu întârziere...)

Deşi pe 9 martie a fost ziua barbatului pe noi nimeni nu ne-a felicitat (să vă fie ruşine- cu întârziere)

>> dacă una dintre noi este deprimată să-şi amintească ca suntem sexul frumos

Dacă unul dintre noi este deprimat să-şi amintească: ele îmbătrânesc mai urât şi noi suntem mai atractivi cu înaintarea în vârstă

>> noi nu avem nevoie să purtăm cravate

Noi nu avem nevoie să purtam ciorapi incomozi, sutiene incomode şi chiloți tanga care ne intră între buci

>> nu ne doare nimic când împreunăm picioarele

Nu avem sindrom premenstrual, menstrual, postmenstrual cu durerile aferente

>> dacă ne decidem să prestăm meserii exclusive pt bărbați suntem "cineva"

Dacă femeile vor să facă muncă de barbat nu sunt luate în serios (pe ascuns de catre barbati, ca in fata le fac sa se simta "cineva") şi primesc din start salar cu 20% mai mic

>> dacă ei decid să desfăşoare profesiuni de femei sunt homosexuali

Dacă facem muncă de femei suntem considerați moderni, în pas cu moda, bărbați ideali

>> inteligența noastră se poate compara cu inteligența bărbaților, dar aspectul nostru este mai bun

Poate că femeile se pot compara cu inteligența bărbaților, dar ați văzut o femeie cum arată nemachiată dimineața?

>> dacă omorâm pe cineva şi demonstrăm că s-a întâmplat în timpul sindromului premenstrual totul este atenuat

Dacă omorâm o femeie care are sindromul premenstrual suntem înțeleşi, deoarece fiecare ştie cât de enervante pot fi în acele momente

>> creierul nostru are aceeaşi capacitate ca a bărbaților, chiar dacă avem 6 miliarde de neuroni mai puțin, asta înseamnă că neuronii noştri sunt mai eficienți

Desi avem mai mulți neuroni decât femeile, nu ne unflăm în pene din această cauză şi le lăsăm să fie fericite că se consideră la fel de inteligente (inteligentul cedează mai repede)

>> suntem în stare să ne ocupăm de mai multe treburi în acelaşi timp

Şi noi putem privi la televizor şi mânca în acelaşi timp,

conduce şi vorbi la telefon în acelasi timp, şi cine a fost persoana istorică care putea face 2 lucruri de o dată? Un bărbat sau o femeie?

>> stim tot timpul unde se găsesc ciorapii

Nu e nevoie să ştim unde sunt ciorapii deoarece după ce îi împuţin o zi întreagă în pantofi nici Ariel nu mai face faţă şi ne cumpărăm alţii noi, şi ştim unde este magazinul.

>> soția preşedintelui se cheamă "first lady"

Dar preşedintele este bărbat.

>> Soțul preşedintei este ca un nimic pus la stânga, chiar dacă este de dreapta.

Câte femei preşedinte sunt? Şi apropro cuvântul are un singur gen, masculin şi anume preşedinte, nu preşedintă.

>> dacă ne căsătorim cu un ereditar al tronului, suntem regine.

Dacă femeile se căsătoresc şi devin regine duc o viaţă lipsită de bucurii ci doar de îndatoriri: mereu trebuie să fie perfecte deoarece presa nu le iartă, freza trebuie să fie ca din cutie, hainele de ultimă modă ş.a.m.d, desi pare o viaţă de prinţesă, Ladi Di ne-a demonstrat contrariu.

>> dacă un bărbat se căsătoreşte cu o moştenitoare a tronului, va fi soțul reginei.

Dacă un bărbat se căsătoreşte cu o regină este lipsit de probleme şi se bucură de averea ei, de legăturile ei în înalta societate şi dacă cumva calcă strâmb se consideră că e doar barbat şi e normal.

>> dacă am fost înşelate suntem victime, daca noi înşelăm, ei sunt cei cu coarne.

Dacă noi le înşelăm ele nici nu-şi dau seama, dacă ele ne înşeală, avem o poveste în plus de spus când agățăm o nouă femeie care ne va consola în brațele ei.

>> în definitiv, suntem noi cele care decidem câți copii vrem; simțim copilul când se mişcă; copii spun pt prima oară "mama"; ştim că copilul este sigur al nostru; avem concediu de maternitate.

În definitiv femeile sunt cele care în timpul sarcinii au greţuri de dimineaţa, după-masa şi seara, nu mai încap in hainele lor şi se îngraşă multe kilograme care după sarcină cu greu le dau jos, şi după ce ele suferă durerile naşterii şi unele sunt aşa labile psihic după

aceeea că vor să-şi omoare copii, şi noi avem dreptul la concediu de maternitate. (P.S. femeia degeaba decide câţi copii va avea dacă nu are un barbat care să o insemineze)

>> vizita ginecologică este mai plăcută decât cea de prostată.

Femeile merg la ginecolog de n-şpe mii de ori mai des decât bărbaţii la urolog şi dacă mai au şi norocul să dea de un bărbat ginecolog care să le ia peste picior...

>> suntem monogame chiar dacă ar trebui să încercăm cu diferiți bărbați până găsim unul care să (ne) merite.

Suntem poligami şi acest lucru este presărat cu mult sex, sex, sex - şi cu cât suntem mai răi şi mai neciopliţi cu atât devenim mai atrăgători în ochii femeilor (nu negaţi că ăsta este adevărul)

>> suntem mereu prezente la naşterea fiilor

Femeile sunt mereu prezente la naşterea fiilor lor şi au nişte dureri îngrozitoare în acele momente.

>> alăptăm

Cand alăptează sunt deseori muşcate de copii şi se pot forma răni şi iritaţii pe sfârcuri dureroase de tot (plus că laptele poate curge în cele mai aiurea momente, şi să le păteze hainele)

>> a mai auzit cineva vorbindu-se "muz(ă) (la masculin) inspirației"?

Dar aţi auzit vorbindu-se despre doctor, preşedinte, ginecolog, astronaut, fizician.... Toate aceste profesii au gen masculin.

>> trăim mai mult

Noi traim mai putin dar mai din plin: ne distrăm mai mult, facem sex mai mult, arătăm mai bine la bătrâneţe.

>> suntem mai rezistente la boli şi infecții

Femeile sunt mai rezistente la boli si infectii, dar au probleme psihice mai multe si mai dese decât bărbaţii.

>> avem mai puține probleme cardiace

Nu au aşa multe probleme cardiace, dar au menstruatie care pt f.f.f.f. mulţi ani vine lună de lună.

>> transpirăm mai puțin

Dacă transpirăm suntem consideraţi masculi feroce - şi pănă una alta. doar pe femei le deranjează transpiraţia bărbaţilor, noi când suntem între noi nu suntem deranjaţi de acets lucru.

>> avem prioritate pe navele de salvare.

Femeile au prioritate la navele de salvare deoarece sunt considerate sexul slab şi nu ştiu dacă le place să intre în aceeaşi categorie cu copii şi cu bătrânii, care au şi ei prioritate la navele de salvare.

>> suntem mai sensibile.

Femeile sunt mai sensibile şi plâng la orice lucru mic, devin mai repede instabile psihic.Să fie ăsta un avantaj?

>> femeile care trăiesc singure mânâncă mai bine.

Barbatii care trăiesc singuri trăiesc mai bine că nu trebuie să le audă comentariile toată ziua referitor la cât de dezordonaţi, nerecunoscători, nespălaţi şi nesimţiţi sunt. Şi cine sunt cei mai buni bucătari din lume? Bărbaţii!

>> avem ziua noastra internațională.

Femeile au poate ziua lor internaţională, dar restul anului ne servesc pe noi.

>> suntem într-adevăr minunate.

Ridurile la femei pot arăta atât de urât.

>> trimite acest mesaj la toate femeile minunate pe care le cunoşti şi ceva de bine se va întâmpla, vei face să crească autostima unei alte femei.

Trimite acest mesaj tuturor femeilor pe care le cunoşti ca să nu se mai încreadă că toate lucurile bune li se întâmplă doar lor.

>> faci la fel dacă îl trimiți la 4 bărbați, aşa vor şti să aprecieze femeile pe care le au în jurul lor.

Faci la fel dacă îl trimiţi la 4 bărbaţi, aşa vor aprecia mai mult că sunt bărbaţi.

Speranţe şi foarfeci

Speranţele au fost aşa mari. Acea fotografie tăiată dintr-o revistă o purta de câteva zile în buzunarul gecii. Era cântăreţul lui preferat care avea freza perfectă. Nimeni nu avea în realitate un păr care să stea aşa bine.

Şi el îşi dorea aşa o freză. Îşi dorea să se privească în oglindă şi să se vadă cu aceeaşi freză.

La 13 ani chestii precum freza sunt vitale, pentru a impresiona cea mai beton tipă din clasă şi acesta era motivul pentru care avea nevoie neapărat de acea freză.

Ajunse la frizeria sa preferată. Trebuia să mai aştepte, deoarece frizeriţa lui mai avea un client. Aşteptarea părea să se întindă pe câteva ore, deşi nu trecuseră decât câteva minute.

Când în sfârşit ajunse la rând, speranţele sale se aflau în foarfeca frizeriţei. Întinse timid fotografia.

Ploaia

O linie simplă plouă direct din cer acum. În bălţi murdare cade un strop de apă şi nu mai vrea să se arate norilor falnici care cerul patronează. L-au alungat din familia sa şi acum în mocirlă si-a găsit veacul. Se contopeşte cu ceilalţi şi devine anonim între alte picături. O viaţă scurtă şi frumoasă a avut. Ce bine a fost pe vremuri, când lumea cutreiera la braţ cu familia sa, pe cerul azur.

Amintiri din Purgatoriu: Sfârşitul lumii

Când eşti copil crezi tot ce ţi se spune. Eşti sigur că vapirii există, că strigoii bântuie prin cimitire şi că dacă mergi singur pe stradă noaptea, cineva este în spatele tău cu un cuţit pregătit să-l înfigă în tine. Lăsând la o parte aceste temeri, cel mai important lucru este că eşti uşor influenţabil şi ceea ce spun prietenii este adevărat.

Aşa se face că într-o noapte de vară stătea la colţ de stradă cu prietenii săi şi povesteau, la fel ca în fiecare seară pe toată perioada vacanţei de vară. Era perfect. Până când unul dintre ei începu să vorbească despre sfârşitul lumii. Spunea că pământul avea să ardă şi că vor muri cu toţii, că morţii vor învia şi vor ieşi din morminte, vor veni înapoi la casele lor şi vor omorî pe cei vii.

Această informaţie fu instantaneu vizualizată de tânăr şi îi provocă multe nopţi nedormite. Se gândea mereu la morţii care se caţără afară din pământ şi cu carnea în putrefacţie inundau străzile.

Într-o seară de august însă avea să se întâmple inevitabilul. Acelaşi băiat care a băgat în toţi sperieţii cu învierea morţilor le-a anunţat data în care totul se va întâmpla. Le spusese că aceea era noaptea în care va avea loc sfârşitul lumii. Cu toţii începură să murmure şi îl întrebau cum de ştia aşa exact acest lucru. Atunci le-a arătat luna. Era o lună imensă, plină şi cel mai important, era portocalie, aproape roşie.

Băiatul spuse că aşa auzise că atunci când luna se va face roşie, atunci vor învia morţii, pământul va fi în flăcări şi sfârşitul avea să vină. Speriat, tânărul ajunse acasă şi nu spuse nimănui nimic. Cu această informaţie mereu prezentă în minte se culcase şi nu putea închide ochii de teamă că totul se va sfârşi. Însă somnul îl luă. Visase ciudat în noaptea aceea. Toate imaginile pe care imaginaţia sa le crease despre acel eveniment prinseră viaţă şi îl urmăreau. Când însă deschise ochii şi observă soarele care pătrundea prin crăpătura care unea draperiile, era fericit că lumea nu se sfârşise. Dar dacă la noapte va fi iar lună roşie?

Amintiri din Paradis: Asasinul de dragoni

Mic diţionar explicativ:

DRAGON – plantă cu înălţimea de aproximativ 1,5 m, cu tulpină destul de groasă, frunze mari care cresc în jurul tulpinei până în vârf unde se află fructele – boabe roşiatice ale cărui lichid seamănă cu sângele - dispuse în ciorchini.

SABIE – bâtă rezistentă utilizată pentru a lupta împotriva dragonilor

Locul unde îşi petrecea vacanţele de vară era pe malul unui râu. În acel loc era un loc unde creşteau dragoni. Erau înşiraţi pe aproximativ 100 de metri şi asasinul de dragoni era fericit că putea să se lupte cu ei. Aşa că se puse să caute o sabie pe măsură, mai ales că cea din ziua precedentă era distrusă, ruptă şi plină cu sânge.

Alese noua bâtă care trebuia să-i servească drept sabie. Era destul de dreaptă şi rezistentă. Acum trebuia doar să se apropie de terenul de luptă. Plantele care supravieţuiseră luptei din ziua precedente se mişcau alene în vântul serii.

Asasinul scoase spada şi începu să ciopârţească dragonii. Aceştia nu aveau chef de luptă şi stăteau paşnici, cu picioarele înfipte în pământ, parcă acceptându-şi moartea. Prima dată lovea cu spada braţele dragonului, pentru a-l răni tare. Cum lovea cu bâta frunzele verzi se desprindeau de tulpina înaltă şi zburau prin aer, fiind duse de vânt.

După ce ciopârţi planta urmă lovitura de graţie. Dintr-o singură lovitură reteză capul dragonului şi picăturile de sânge zburară în jur. După uciderea dragonului reteză bucăţi din tulpina golaşă până aceasta fu complet distrusă. După primul dragon lupta continua cu celălalt din şir.

În lift

Mă grăbeam şi acest lucru se întâmpla cam des în ultima vreme. M-am apropiat de lift şi am apăsat pe buton. Am urmărit beculeţele care indicau etajele şi apropiau dulapul mişcător spre etajul meu. Deodată aud paşi pe trepte şi observ că cineva coboară şi se aşează lângă mine. Aşteptam liftul. Cu coada ochiului observând pantofii mi-am dat seama că era bărbat. Nu ne-am spus nici un cuvânt şi preţ de câteva secunde aveam impresia că liftul nu mai ajunge, de parcă şi-ar fi încetinit intenţionat viteza ca să mă facă să mă simt şi mai stânjenit de acea tăcere.

În sfârşit ajunge, deschid uşa şi o las deschisă să intre şi cealaltă persoană. Tipul apasă pe butonul de la parter şi liftul porneşte. Deşi nu sunt multe etaje de coborât, eram sigur că am făcut câteva ore până jos, deoarece timpul nu era de partea mea. Îi plăcea la nebunie să mă streseze. Aşa că stăteam în acea cuşcă claustrofobică, cu un necunoscut, fără a scoate o vorbă. Mi-am propus să nu mă uit cine este deoarece nu este treaba mea. Interesant e că natura umană este curioasă şi nu am putut rezista tentaţiei. Mi-am ridicat privirea şi am văzut puţin din profilul bărbatului.

Am fost curios şi acum l-am văzut, dar nu era nici un cunoscut de al meu şi până una alta nici nu conta acest lucru. Trebuia să fiu mai stăpân pe mine şi să nu încerc să văd cine este. De ce trebuia să aflu? Cu ce sunt acum mai câştigat?

Momentul de linişte mormântală a fost spart de un strănut scurt din partea colegului de celulă. Ce să fac acum? Să-i spun “Sănătate!”? Dar nu îl cunosc.

Asta înseamnă că nu pot dori cuiva ceva bun? Dacă ne gândim bine el mi-a făcut rău. Cum? Prin strănut a eliminat în acel spaţiu îngust milioane de bacterii pe care eu le-am inhalat. Aşa că poate mi-a transmis o răceală. Beton! Asta îmi mai lipseşte acum.

M-am hotărât. Azi sunt rău şi cum el este un străin nu-i voi spune “Sănătate!”. Nu că nu îi doresc. În minte i-am urat deja acest lucru, deoarece nu pot să-i doresc ceva rău, dar nu voi rosti urarea. Dacă e să se împlinească, atunci şi dacă i-am dorit în gând se va împlini.

Liftul se opri şi deschise uşa, împingând-o mai tare ca să am şi eu timp să ies. Aşa că fără a scoate o vorbă am trecut pe lângă el şi am părăsit clădirea. M-am simţit aşa eliberat încât toată ziua mi-a mers bine. Dar ce se va întâmpla dacă şi mâine dimineaţă voi călători cu el? Sper să îi treacă răceala.

Petrecerea dinainte de petrecere

Mai avea destul timp până să plece la petrecere, dar acest timp era bine împărţit. Mai avea aşa multe de făcut. Trebuia să facă o baie spumantă. Precis avea să stea jumătate de oră în cadă. Apoi va trebui să îşi pună o mască exfoliantă pentru a scăpa de toate celulele de piele moartă.

Aşa că începu cu începutul. Baia. Munţi se spumă creşteau din vană încât aveai impresia că un nor tocmai a poposit în baia ei. Îşi strecură picioarele în apa fierbinte şi se cufundă în marea de miresme. Trebuia să aibă grijă să nu adoarmă, lucru care i se întâmpla des în vană. Aşa că fixă un ceas să sune peste 30 de minute.

Când ceasul sună îşi luă de pe pleoape pliculeţele cu ceai de muşeţel şi se ridică din apa care începea să se răcească. Îşi puse loţiune de corp pe piele şi începu să se dea cu ojă pe unghii.

Apoi începu să se machieze cu atâta grijă de parcă ar fi fost cea mai de valoare pictură. Cu grijă trasă linia neagră cu tuş pe pleoape, apoi pudra fină şi sidefată a fardului de pleoape trecu uşor peste pielea fină şi lăsă o dâră cafenie.

Se privi în oglindă ca să verifice dacă cele două pleoape erau simetric machiate. Scoase rujul şi cu pensula luă puţin şi îl intinse pe buzele pudrate în prealabil. Cu creionul trasă conturul buzelor, acestea ieşind şi mai bine în evidenţă.

Încheie cu machiajul din cutiuţa din faţa oglinzii scoase o pereche de cercei şi un lănţişor pe care le puse, apoi se îmbrăcă.

Era gata să plece la petrecere, deşi pentru ea petrecerea era tot ritualul dinainte de plecare.

Amintiri din Purgatoriu: Ceauşescu dă sarmale

Era de mult, pe vremea când Ceauşecu domnea şi copil mic fiind acest lucru era irelevant. Pe vremea aceea cel mai important lucru era joaca. În pauză, în timpul orelor, după ore. Doar joaca era importantă. Lecţiile erau repede gata, deoarece urma joaca.

Şi şcoala era în regulă. Nu se simţea stresul de acum, cu tot felul de examene de capacitate şi alte modalităţi de testare care să bulverseze mintea copiilor. Pe vremea acea până la prima treaptă nu se cunoştea semnificaţia cuvântului examen.

Era o zi fierbinte. Era precis început de vară şi vacanţa se apropia. Încolonaţi, doi câte doi, îmbrăcaţi în costumul de pionier, şirul se îndrepta prin întreaga localitate spre liceu, în a cărui curte se organiza un fel de miting. Pe vremea

aceea habar n-aveam despre ce era vorba. Ştiam doar că trebuia să venim la şcoală în costumul de pionier şi să mergem în curtea liceului unde se forma un careu pe detaşamente.

Era unul din acele mitinguri plănuite de sus în care totul era o faţadă, dar ce ştiam noi? Tot timpul se înghionteam şi râdeam, lucru absolut natural pentru vârsta respectivă. Apoi, începu mitingul propriu zis şi cu toţii trebuia să strigăm în cor ceva. Bineînţeles că noi nu prea pricepeam ce trebuia să strigăm şi ne luam după cei mai mari şi după ceea ce credeam că auzim că strigă aceştia.

Aşa că am început cu toţii să scandăm "Ceauşescu dă sarmale!". În mijlocul celorlalţi, se pierdea mesajul nostru. E drept că şi nouă ni se părea comic să strigăm acest lcuru, dar asta am înţeles. Mulţi ani mai târziu, amintindu-mi de acel moment am realizat de fapt ce trebuia să strigăm, şi-anume: "Ceauşescu, dezarmare!"

Filmul pe care nu l-a văzut

Aceeaşi rutină de fiecare dată. Liceul era terenul de joacă perfect pentru aşa ceva. La început, se priveau, apoi dacă exista interes din partea celeilalte persoane, se făcea să existe persoane comune pe care să le cunoască şi aşa jungeau "din greşală" în acelaşi grup şi apoi nu mai era mult până la prima invitaţie în oraş.

În oraş se întâlneau la cinema. Era locul perfect, deoarece nu trebuiau să vorbească şi astfel nu puteau interveni momente stânjenitoare în care nu mai găsească subiect de conversaţie. Era şi locul ideal de a se apropia, deoarece întunericul dădea curaj.

Pe fiecare dintre ele le aştepta cu un fir de trandafir roşu, lucru pe care ele îl apreciau, apoi intrau în sala de cinema, se aşezau şi povesteau lucruri banale despre şcoală. Bârfeau profesorii şi făceau schimb de metode de a copia.

Apoi începea filmul şi cu el faza cea mai complicată a întâlnirii. Acum tipul nu mai putea urmări filmul, deoarece trebuia să se concentreze. Trebuia să pună mâna se peste mâna ei. Acest lucru pare simplu, dar la vârsta respectivă este un calvar. În mintea lui mişunau gânduri contradictorii: dacă îşi va trage mâna?, dar dacă a venit la întâlnire însemană că vrea ceva de la el, dar dacă totuşi nu vrea şi a venit doar ca amică. Aceste gânduri puteau ţine zeci de minute şi filmul rula pe ecran pentru restul sălii.

Pe la trei sfertul filmului îşi luă inima în dinţi şi puse palma sa peste a ei. Ea îi răspunse la atingere, strângându-i palma. Conexiunea s-a realizat cu succes. Din acel moment cei doi erau o pereche, cel puţin aşa considera el. Un sentiment de bucurie combinat cu eliberare şi mândrie puse stăpânire asupra lui.

Finalul filmului nu mai era important. Cum ieşiră din sala de cinema, palmele lor nu se mai desprindeau, de parcă ar fi lipite între ele. Pentru a nu strica vraja, întâlnirea trebuia să se sfârşească rapid. Aşa că tânăra trebuia condusă la tramvai, unde în timp ce aşteptau, cei doi ştiau ce trebuie să urmeze. Sărutul. Primul lor sărut ca şi cuplu, şi cu toate că din punctul lui de vedere, ei doi formau deja o pereche, acest sărut era destul de greu de pus la cale.

Se priveau îndelung şi din depărtare observau că se apropie tramvaiul şi ştiau că acum sărutul va fi contra cronometru. Simţeau cum creşte tensiunea şi buzele lor se apropiară pentru ca în final să se atingă. Un sărut tandru, apoi tranvaiul ajunse în staţie. Se mai priviră o dată în ochi, un scurt sărut, palmele încă împreunate în timp ce ea urca treptele în tramvai şi uşile se închiseră. Prin fereastră se priviră până ce nu se mai văzură.

Tânărul nici nu mai ştia la ce film merseră. Despre ce era vorba în el? Va trebui să-l închirieze de la videotecă.

Amintiri din Paradis: Ior mai hart, ior mai soul

Când eram mici părinţii noştrii aveau o tradiţie, care era pe placul tuturor copiilor. De Revelion stăteam cu toţii acasă cu bunicii, dar ziua de 1 ianuarie era una cu totul specială. Atunci se organiza Revelionul Copiilor. Era cea mai frumoasă zi a anului, deoarece copiii tuturor adulţilor care petrecuseră împreună în seara de Revelion se strângeau în acelaşi loc unde avuse loc petrecerea dintre ani şi sărbătoream şi noi.

Mâncare rămânea mereu şi de aceea copii aveam voie să ne strângem în acelaşi loc în timp ce adulţii făceau curăţenie şi spălau vasele. Pentru noi era ceva extraordinar, deoarece peste tot era beteală şi baloane şi puteam asculta muzică de ultimul răcnet. Era muzică adusă de dincolo de neamuri şi care nu se putea găsi la noi.

Aşa că ne zbenguiam ca nebunii încercând să fredonăm după cum auzeam noi versurile melodiilor. Pe vremea aceea era o formaţie care ne plăcea la toţi. Era vorba despre *Modern Toching*. Ei aveau cele mai multe hituri printre care *Ior mai hart, ior mai soul* sau *Bradăr lubi, lubi, lubi* şi *Esoes for lăv*. Ne plăcea la nebunie şi atunci am învăţat să dansez fox alături de ceilalţi. Mai târziu am ajuns să învăţ şi lenau-fox, care era destul de exotic printre cunoscuţii mei.

Luna-i sus pe cer

Maşina rula liniştită pe şosea în plină noapte. Stătea pe bancheta din spate şi era obosit. Erau în drum spre casă de la discotecă şi erau epuizaţi. În timp ce cei din faţă povesteau, cel din spate îşi lăsă capul pe spătar şi privi cerul prin parbriz. Observă luna care strălucea sus pe cer. Era plin de stele în jur.

Şoseaua era lină şi îi mişcă puţin trupul extenuat de la prea mult dans. Tânărul privea doar cerul şi luna, minunâmdu-se de frumuseţea şi imensitatea acestuia. Vocile celor din faţă deveneau tot mai pale şi încet se cufunda într-o lume nouă, în care plutea, privind luna şi stelele.

Se simţea acasă, se simţea exact acolo unde trebuia să fie.

Anestezie

Tramvaiul porni şi uşile se închiseră. Paralel cu mine se aşeză cineva. Se observa că era un vagabond, deoarece mirosea puternic a urină şi aurolac. Începu să vorbească, fără să se adreseze cuiva anume, ci mai mult exprimându-şi gândurile cu voce tare, poate pentru ca cei din jur să nu-i ignore problema.

-Am vrut doar să îmi scoată măseaua, spuse el cu o voce mai puternică decât cea obişnuită conversaţiilor din tramvai. Dar nu m-au lăsat să intru. Mi-au spus să mă spăl şi să îmi pun haine curate şi atunci să revin.

Lumea începea să se ridice de pe scaunele din jurul lui, deoarece miroul era tot mai puternic.

-Le-am spus să îmi dea ei haine curate şi atunci le voi îmbrăca. Şi eu aş vrea haine noi şi adidaşi din ăia faini şi 2.000.000 de lei.

După voce nu puteam să-mi dau seama ce vârstă avea. Dacă era să ghicesc aş fi spus ceva în jur de 40 de ani. Cu coada ochiului m-am uitat spre el şi spre surprinderea mea era un tinerel de maxim 20 de ani.

-Dacă aş fi doctor sau inginer şi aş veni în haine curate şi diplomat, sigur

nu m-ar fi trimis de la cabinet. Dar măseaua nă doare aşa de tare că simt că îmi explodează capul.

Se ridică de pe banchetă deoarece se apropia următoarea staţie. Scoase din buzunar punga cu aurolac şi inspiră din conţinutul toxic după care spuse:

-Nu-i bai, am eu aici anestezia mea.

Tramvaiul se opri şi coborî. Urcară o mamă cu copilul care se aşezară pe locul lui şi totul părea din nou normal, de parcă acea persoană nici nu ar fi existat, de parcă problema lui nu ar fi fost reală.

Amintiri din Purgatoriu: Înmormântarea

E ciudat că nici nu-mi mai amintesc exact acel eveniment, deoarece aveam doar 3 ani, dar cred că este prima amintire din viaţa mea. Era cald, şi soarele bătea cu putere. Nu prea ştiam eu despre ce era vorba, dar în acel loc era multă lume. Nu eram la mine acasă deoarece bunica mea locuia altundeva. Nu-mi amintesc nimic de la înmormântare doar un sigur lucru, că stăteam pe trepetele de la o intrare care nu era deschisă în acel moment şi priveam soarele care strălucea. Nu aveam nici un sentiment faţă de eveniment, deoarece nici nu ştiam ce se petrecea.

Multă lume trecea pe lângă mine şi intra în vorbă cu mine - neamuri. Dar eu stăteam în continuare pe acele trepte şi savuram căldura razelor solare.

Din memoriile unui misogin: sărbătorile

Aseară m-am enervat. Era una din acele seri în care urăşti societatea şi regulile ei nescrise. Cum adică noi, bărbaţii, să trebuiască mereu să le facem pe plac femeilor. Din ce cauză? Cu ce sunt ele mai presus decât noi? Unde este egalitatea pe care şi-o doresc cu ardoare femeile?

Tocmai au trecut “fericitele” sărbători ale primăverii pentru femei şi... ce să mai spun, bate vântul prin portofel. Totul începe cu Valentine's Day (nici nu a trecut bine Sf. Nicolae şi Crăciunul), sărbătoarea inventată de americani ca să scoată bani din buzunarele bărbaţilor şi să infloească afacerile floriştilor, a ciocolatierilor şi a tipografiilor care au creat felicitări speciale.

Dacă nu sărbătoreşti Valentine's Day, nu eşti romantic şi cu siguranţă eşti misogin. Dar din ce constă în lumea modernă această sărbătoare? Obligatoriul buchet cu flori, pralinele, felicitarea, eventual o mică atenţie şi o cină la un restaurant *chic*. Asta aşteaptă femeia de la bărbat, în timp ce ea nu mişcă nici un deget. Apoi vine Dragobetele, povestea reîncepe cu acelaşi ritual.

Mărţişorul de 1 martie trebuie iaraşi sărbătorit cu fanfară şi trâmbiţe. Nu mai este destul un mărţişor simplu (simbolul primăverii, aşa cum spune tradiţia), trebuie să fie din argint sau aur (în general femeile vor cadouri scumpe, nu mai contează valoarea simbolică). Şi iarăşi doar femeile sunt avantajate.

Apoi vine ziua femeii când se face atâta tam-tam cu flori, cadouri şi ieşiri la restaurante. Bani, bani şi iarăşi bani. Totul se rezumă la bani. Doar pentru ele şi noi nu primim nimic.

Atunci vin cu texte precum “Voi trebuie să fiţi fericiţi că vă acceptăm, ce cadouri mai vreţi?” sau “Fiecare zi pe care o trăiesc alături de tine ar trebui să o consideri un cadou”. Din toate explicaţiile lor reiese că noi nu le merităm. Dar cine sunt ele să hotărască care este standardul? Poate ele nu ne merită. Şi dacă suntem chiar aşa de nesuferiţi, de ce mai stau lângă noi? Să trăiască doar ele între ele, dacă noi suntem aşa de “răi”. În câteva zile s-ar ucide între ele, deoarece asta e natura lor.

Un tramvai numit...

Zi de zi. Aceeaşi oameni. Aceleaşi feţe adormite şi lipsite de chef. O dimineaţă într-o staţie de tramvai este, după o înmormântare, locul cel mai dezolant de pe pământ. La ora aceea nimeni nu doreşte să se afle în acel loc. Se crapă de ziuă şi oamenii cască visând la somnul din care au fost smulşi cu jumătate de oră înainte.

După câteva minute de aşteptare, în care lumea a început să se adune în staţie, apare tramvaiul. Uşile se deschid şi lumea se îmbulzeşte. Cu toţii vor să urce şi cel mai important este să şi încapă. După secunde de înghesuială reuşesc să găsesc un loc unde să mă sprijin, şi la fiecare frână am impresia că voi cădea peste persoana din faţa sau din spatele meu.

Cred că aşa aproape de oameni străini nu am mai fost niciodată. Poţi simţi parfumul cu care s-au dat, mirosul spray-ului de păr. Geanta cuiva îmi intră în spate şi mă jenează, dar ce pot face? Mă bucur că am loc şi că voi ajunge la timp la lucru. Doar asta contează, nu-i aşa?

După câteva staţii lumea începe să coboare şi găsesc şi eu un loc pe scaun. Mă aşez şi privesc oraşul, care în semi-întuneric prinde viaţă. La ora aceea am impresia că fiecare dimineaţă este la fel. Multe maşini, oameni care se grăbesc. Este un haos organizat şi fiecare este irascibil. Se aud înjurături de la şoferi, pietoni care trec pe roşu pentru a prinde tramvaiul.

După mai multe ore, povestea se repetă. E ora când vin acasă de la lucru şi tramvaiele sunt în continuare pline. Acum însă atmosfera este diferită. Lumea este destinsă, bucuroasă că a scăpat de o zi stresantă.

Aceşti colegi de călătorie sunt aceeaşi în fiecare zi. Ajungi să-i cunoşti şi în mod normal ai saluta acea persoană. Cel puţin aşa se procedează în alte locuri. Pe persoanele astea le cunoşti de peste un an. Cunoşti garderopa lor, stilul de a pieptăna părul, ştii când se tund sau se vopsesc. Ajungi să ştii aşa de mult despre aceste persoane şi totuşi rămân nişte străini. Nu îi vei saluta şi nu vei intra în vorbă cu ei, deoarece sunt străini, sunt doar colegi de călătorie. Nimic mai mult.

Sunt zile în care îi vezi trişti şi îţi vine să întrebi dacă le merge bine, dar nu faci acest lucru, deoarece nu ştii cum îi cheamă, şi sunt în continuare străini. Era o persoană care a lipsit câteva zile. Deja îmi făcusem griji. Dacă a păţit ceva? Poate acum merge cu alt tramvai. Poate a schimbat locul de muncă. Poate s-a îmbolnăvit. Apoi, după câteva zile a revenit şi m-am liniştit. Aşa microcosmosul în care coexistăm timp ce douăzeci de minute zilnic a intrat iar în echilibru şi puteam să mă concentrez asupra romanului pe care îl citesc.

Vrabia năzdrăvană (2)

Şi vrabia ajunse pe tărâmul de dincolo. Gata cu viaţa. Gata cu lucruri pe care le putea palpa. Simţea cum devine imaterială şi că se ridica spre o destinaţie care îi era ascunsă. Ajunse într-un loc luminos pe un nor pufos şi alb. Observă o poartă mare din fier forjat care iradia bunătate.

“Trebuie să fie Poarta Raiului” îşi spuse vrabia. Dar era imposibil. A dus o viaţă în păcat. Cum de a ajuns în rai? Atunci însă apăru Sf. Petru. Vrabia privea nedumerită. Arăta ca un rapper, îmbrăcat cu un trening de marcă şi la gât purta o grămadă de lanţuri de aur. La unul dintre ele se afla o cheie care strălucea mai deosebit. Aceea trebuia să fie Cheia. Cheia care deschide Poarta.

Vrabia îl privi plină de speranţă. MC P.Ther după cum era numit Sf. Petru printre rapperii ajunşi în cer, o luă în palmă şi o cercetă. Îi ridică aripile. O căută sub pene. Vrabia se simţea ruşinată că îi vedea părţile intime. Apoi, ca din senin, în mâna lui se materializă o foaie de hârtie. Pe ea erau trecute toate analizele vrabiei şi pe MC

P.Ther îl înteresau în special bolile venerice. Vrabia scăpase ca prin gaură de ac de infecţii serioase.

O puse pe un nor mai mic care plutea în dreptul lui şi în cealaltă mână se materializă o altă foaie de hârtie care creştea şi creştea şi nu se mai termina. Erau păcatele ei. Vrabia înghiţi în sec. MC privi speriat la teancul de foi şi spuse o înjurătură care fu acoperită de un *pip* cunoscut de la televiziune. Se enerva că de fiecare dată el trebuia să facă trierea. De ce toţi ajungeau în faţa lui? Vrabia de exemplu trebuia să meargă direct în iad. Dar nu. Ea a fost trimisă aici, ca să îi fure din timp şi ca el să aibă hârţoage de completat cum că nu este potrivită raiului.

Fără să realizeze, norişorul de sub vrabie dispăru şi aceasta căzu glonţ din cer până se lovi de rocă vulcanică fumegândă. Aerul era încins şi greu de respirat, nu că ar mai avea nevoie de aer ca să existe, dar iadul era o simulare pe computer a vieţii de pe pământ pentru a simţi mai bine durerea.

Încercă să zboare dar realiză că penele îi erau pârjolite. În jurul ei erau mormane de cuptoare cu microunde care se roteau nebuneşte şi o ameninţau clămpănind din uşi. Auzi şi mormăitul urşilor undeva în depărtare. Apoi trecu pe lângă ziduri interminabile din televizoare pe care rulau filmele ei porno. Se simţea aşa ruşinată. De peste tot de auzeau râsete la adresa ei şi o făceau în toate felurile.

După zile în care peste tot simţea doar miros de vrabie prăjită a ajuns în faţa celui mai mare boss al iadului. Acesta stătea la o masă imensă şi avea în faţă un platou umplut cu vârf cu vrăbii prăjite. O invită şi pe vrabie la ospăţ, dar aceasta refuză politicos spunând că nu este canibală.

Acesta i-a făcut o propunere. Spuse că i-a plăcut CV-ul ei şi că ar vrea să o angajeze. Înainte de culcare are nevoie de cineva care să îi spună o poveste de adormit şi ea, având o experienţă de viaţă bogată ar putea să-i povestească ceva din aventurile din Africa, sau de pe alt continent. A mai spus că va fi şi târfa lui, aşa că din când în când va trebui să îl convingă de talentul ei de star porno.

Aceasta nu a fost o propunere ci o cerere din partea lui şi vrabia se bucură că nu mai trebuia să stea în lanţuri şi să bea sudoarea de pe fruntea celorlalţi ca să îşi potolească setea. I-a spus că îi plac femeile machiate aşa că va trebui să se dea cu lac pe unghii, să se rujeze şi să se dea cu fard pe pleoape.

Vrabia îi mulţumi pentru propunere şi se retrase.

Amintiri din Paradis: O călătorie la capătul lumii

Când eşti copil, orice călătorie în afara localităţii în care ai crescut este o adevărată aventură şi pare la capătul lumii. Deşi mai ieşisem în alt oraş, unde ne făceam cumpărăturile mai mari, de data aceasta aveam să cunosc un oraş nou. Drumul cu maşina părea interminabil şi oraşul acela părea în altă ţară. Deşi făcusem doar o oră cu maşina eram ferm convins că trecuse mai mult.

Nu am văzut mare lucru din oraşul respectiv, deoarece trebuia să particip la o anumită olimpiadă de matematică. După terminarea celor trei ore pe care le-am folosit la maxim mi s-a promis din parte însoţitoarei o ieşire la cofetărie. Eu cunoşteam doar cofetăria din localitatea mea, dar acolo, în centrul oraşului, cofetăriile arătau alt fel.

O biserică uriaşă mă întâmpină şi spaţii verzi îngrijite. Am observat şi cofetăria. Era cu mult mai mare decât cea de acasă. Ne-am aşezat la o masă şi mă minunam de glasvandul care lăsa lumina să pătrundă în încăperea decorată în culoare violetă.

Am primit ceva ce nu mai mâncasem. Ceva ce se numea Profiterol. Pe vremea aceea mi se părea cea mai bună prăjitură de pe pământ. După o zi oboseală şi vizitarea noului oraş am revenit şi m-am simţit de parcă aş fi cucerit lumea.

Tandreţe şi foarfeci

Era văduv de câţiva ani. Între timp se obişnuise cu acest lucru. Când ajungi la o anumită vârstă poţi să te aştepţi ca cel drag să moară. Aşa se întâmplă şi în cazul lui. Ziua aceea însă era specială. O dată pe lună avea parte de tandreţe. Aşa că pregătirile erau în toi. După un duş care trebuia să alunge puţin din mirosul specific bătrâneţii, se parfumă, îşi puse cămaşa de duminică, îşi pieptănă părul rar şi ieşi din casă.

Deşi îl durea piciorul când se schimba vremea, refuza să folosească o cârjă pentru sprijin. Era ferm convins că o dată ajuns la cârjă nu mai este mult până ce ajunge la scaunul pe rotile. În interior se simţea tânăr, lucru pe care şi el cu greu îl credea când se privea în oglindă şi realiza că nu mai este tânăr. Ci foarte bătrân, cu faţa ridată care nu mai semăna cum tânărul chipeş care era.

Cu paşi mărunţi se deplasa pe trotuarul parţial acoperit cu gheaţă. Ştia că nu mai avea mult până să ajungă la locul care îi încălzea sufletul aşa de rar. Când se gândea că profita de îndatorirea altei persoane doar pentru a fi din nou atins, doar pentru a mai simţi ceva şi a nu muri în interior înainte de vreme, se îngrozea. E jalnic, când plăcerea personală depinde de mila altei persoane.

Ajunse la frizerie. Ştia turele frizeriţelor şi venea doar când lucra ea. Tânăra frizeriţă, frumoasă foc, cu un trup angelic şi mereu bine dispusă. Când deschise uşa cu toţii se uitară spre el, din instinct. Când îl observă îi zâmbi şi îl salută. Îi plăcea de acel bătrânel, care vendea o dată pe lună şi lăsa un bacşis considerabil.

Trebuia să mai aştepte până termina clientul pe care îl tundea, aşa că se aşeză pe un scaun şi o privea. Foarfecele parcă erau prelungiri ale degetelor. Se mişcau cu repeziciune şi exactitate. Părul tuns cădea uşor pe podeaua de gresie. Halatul ei alb stătea lipit de trupul zvelt.

Ajunse în sfârşit la rând. Se aşeză în scaunul comod. Frizeriţa începu o cornversaţie banală şi politicoasă. Trecu cu degetele prin părul lui spunându-i că a crescut ceva de la ultima lui vizită. Bătrânul savura senzaţia de plăcere care îi trecu prin corp. Frizeriţa nu avea nevoie de indicaţii asupra tunsorii, deoarece ştia deja ce dorea clientul.

Îi umezi părul şi începu să tundă. Trupul ei se lipi din când în când e bătrân, care se bucura că mai putea simţi trupul unei femei aşa aproape. Putea să privească în decolteul ei şi să observe dantela sutienului. Ea mirosea aşa bine, de parcă ar fi ieşit dintr-o reclamă tv la creme şi parfumuri.

Degetele ei se strecurau prin părul lui. Vârfurile tăiate cădeau moale pu husa care îi proteja umerii. După ce tunsoarea se termină (lucru care se desfăşura rapid, ţinând cont de puţinul păr pe care îl avea) urmă bărbieritul.

Frizeriţa întinse săpunul pufos pe toată faţa şi cu mişcări precise îl bărbieri. Pentru a reuşi să întindă pielea era nevoită să-l atingă cu degetele pe faţă şi bătrânul ofta în adânc, şi aproape îi veneau lacrimile cu gândul la soţia sa, la tinereţe, când atingerile erau ceva banal.

După ce îl bărbieri puse after shave în palmă şi apoi îi tamponă faţa.

Ca trezit din vis, bătrânul se dezmetici, se ridică de pe scaun şi plăti, dându-i obişnuitul bacşiş consistent după care ieşi fericit şi cu gândul la luna următoare când va reveni.

Amintiri din Purgatoriu: Urmărirea

Era noapte. Era vară. Eu pe bicicletă. După ce stătem ore în şir la poveşti la colţ de stradă, locul unde se întâmplau cele mai frumoase lucruri pe timpul

vacanţei de vară, trebuia să vin şi acasă. Era bine că străzile erau cât de cât iluminate, dar pentru orice eventualitate, bicicleta mea era înzestrată cu un far.

Aşa că veneam liniştit spre casă, pedalând şi gândindu-mă la cine ştie ce, când aud în urma mea nişte sunete îngrozitoare. Ştiam ce era. Era ceva de care mereu mi-a fost teamă. Ceva ce m-a urmărit până la maturitate. Câini.

Erau doi câini care se luaseră după mine, mâncând şoseaua. Fiindu-mi teamă să nu mă muşte am început să pedalez, dar ei se apropiau tot mai mult. Începură să sară la picioarele mele, aşa că am pedalat şi mai tare după care mi-am ridicat picioarele în aer, lăsând bicicleta să ruleze. Câinii lătrau şi le puteam vedea colţii albi cum luceau în lumina pală a nopţii. Inima îmi bătea nebuneşte şi mă treceau transpiraţiile.

La un moment dat, căinii părăsiră teritoriul pe care îl considerau al lor şi m-au lăsat în pace, dar sperietura pe care mi-au tras-o a fost suficientă pentru a-mi crea o fobie pe viaţă faţă de rasa canină.

Viaţa ca un film

Tramvaiul rula pe şinele din oţel. Pe fereastră erau lipite reclame care anunţau călătorii despre noile pubele pentru deşeuri. Se aşeză pe un scaun lângă geam şi privi spre stradă. Dincolo de tramvai viaţa era ca un film. Prindea mici frânturi din viaţa oamenilor care se derula rapid prin faţa sa, uitând-o rapid şi fiind înlocuită de alte poveşti.

Astfel vedea copii care săreau în jurul mamai solicitând cumpărarea de dulciuri, sau adolescenţii care se sărutau în plină stradă, oamenii fiind obligaţi să-i ocolească pentru a nu se împiedica de ei. Putea vedea oameni care mâncau hamburger şi apoi aruncau ambalajul pe pământ în loc să se deplaseze doi metri şi să-l arunce în coşul de gunoi, cerşetori care stăteau pe o bancă studiind prospectul cu ofertele speciale ale unui lanţ de alimentări minunându-se precis ce o fi şi ce gust are un cocktail de crabi, untul de arahide sau camembertul.

Observă şi o bătrână care ajutându-se de un baston încerca să înainteze cumva până la cea mai apropiată alimentară pentru a cumpăra păine. Cu timpul observă cum toate străzile prin care circula tramvaiul se schimbau sub ochii lui, firme se deschideau şi firme se închideau, clădiri se renovau, altele noi se construiau. Acolo, dincolo de geamul de sticlă antiefracţie, viaţa pulsa, acolo era realitatea.

Vrabia năzdrăvană (3)

Muzica arăbească răsuna din pereţi. Într-o încăpere întunecoasă, luminată doar de câţiva vulcani miniaturali, mai mulţi terorişti arabi stăteau la taifas cu diavolul. Vrabia era invitata specială a serii şi trebuia să ofere în spectacol un dans din buric pe care l-a învăţat în timpul vizitei ei în Orient.

Vrabia le spuse că de mult nu mai exersase şi se poate nu va fi perfect dansul, dar va încerca. Privi bărbaţii îmbrăcaţi în sutane albe, lungi până la pământ şi cu barba bogată cum se holbau la ea. Pe braţul unuia dintre ei a observat un tatuaj cu turnurile gemene sub atacul avioanelor.

O amintire îi străpunse mintea despre acea zi. Cu o seară înainte fusese pe Broadway să vadă musicalul Cats şi deşi erau pisici pe scenă, nu i-a fost teamă. Ştia că erau doar oameni mascaţi, dar era ciudat cum duşmanul ei de moarte avea un succes aşa mare pe scenă.

Dimineaţa trebuia să se pregătească pentru plecare. Lenevise cam mult în ultima vreme şi trebuia să se întoarcă acasă. Îşi pregăti rucsacul şi îşi luă zborul. Înainte de plecare făcu un popas pe antena de pe Empire State Buiding şi privi răsăritul de soare. Era frumos şi făcea ca toţi zgârie-norii să strălucească straniu.

Când se pregăti de plecare auzi un sunet ciudat şi privi în acea direcţie. Cu o mare viteză avionul trecu printre clădiri şi se lovi de primul dintre turnuri. Vrabia încremeni şi căzu în gol câteva secunde până îşi reveni şi îşi salvă penele de la impactul cu solul. Priveliştea o îngrozi, dar nu putea să nu privească. Acea imagine i se întipări în minte, şi acum, în timp ce încerca să danseze mai putea simţi vibraţiile provocate de surparea turnurilor.

Începu să se învârte şi să mişte din şolduri, apropiindu-se pe rând de fiecare terorist. Unul o pipăi pe fund, iar ea se întoarse şi îi ciupi mâna. Avea voie doar să o privească. Atinsul nu era permis.

Îşi aminti de profesoara ei de dans care i-a spus că bărbaţii vor încerca să o pipăie, dar să nu se lase. Trebuie să fie mândră că ştie să danseze aşa senzual. Ea îi făcu şi un cadou preţios, bănuţi metalici speciali pentru costumaţia ei, pentru a scoate acel clinchet de zurgălăi care îi plăcea aşa de mult.

În acea vreme era amanta unui şeic care făcuse avere din ţiţei. Tipul o diviniza pentru nonconformismul şi aerul ei de europeană care era contrar arăboaicelor. El studiase la Londra şi îi plăceau femeile europene. Îi plăcea să o plimbe cu maşinile lui luxoase şi de viteză, dar numai cu centura de siguranţă pusă.

A călărit şi pe cămile, dar nu îi plăceau pentru că scuipau şi erau foarte încăpăţânate. Prefera să stea pe şezlong lângă piscina de la ultimul etaj al hotelului construit de amantul ei şi să se prăjească la soare. Îi plăcea mustaţa stufoasă a şeicului şi robele lungi pe sub care se strecura şi dădea câteva raiduri gâdilându-i pielea cu penele ei fine.

Era un armăsar în pat şi acesta era unul din motivele pentru care l-a ales. Putea să aibă pe oricine, dar el era deosebit. Având un harem, era un tip experimentat şi ştia cum să satisfacă o femeie. De când vrabia apăruse în viaţa lui, şeciul nu mai avea timp de celelalte soţii care începură să se revolte.

Au încercat chiar să otrăvească vrabia, dar aceasta se prinse de planul lor mârşav şi pentru a le face în ciudă se înregistră cum făcea sex cu soţul lor şi le trimise caseta prin curierat rapid.

Până la urmă se plistisi şi de sex de calitate şi mâncăruri exotice aşa că hotărî să încerce budismul. Meditaţia era importantă în viaţa ei, deoarece stresul din timpul zborului trebuia să îl prelucreze cumva. Îi plăcea să mediteze deoarece zbura spre alte planete şi simţea cum căldura soarelui îi mângâia penele.

Această fază din viaţa ei nu a durat mult, deoarece s-a plictisit să stea în continuu în poziţia lotus şi să mediteze. Gândul îi fugea mereu la un hambar plin cu grâne în care sărea cap. Se tăvălea şi mânca pe săturate după care iar se înălţă şi se aruncă în gol.

Acum grânele erau doar un vis, iar dansul în faţa teroriştilor era locul ei de muncă.

Eşti un băiat de treabă

Când relaţia se apropia de sfârşit, amândoi simţeau acest lucru, doar că aşteptau ca celălalt să facă pasul, celălalt să fie personajul negativ în relaţia loc. Fiecare aştepta să dea vina pe celălalt. Băiatul reuşea să suporte la nesfârşit când venea vorba despre o despărţire.

Fata, care avea deja alte planuri, nu mai suporta şi ştia că nu avea încotro, ea va trebui să deschidă subiectul. Trebuia să aibă grijă ce cuvinte să aleagă, pentru a nu fi prea crudă, dar totuşi să transmită informaţia dorită.

Aşa că începu cu:

-Eşti un băiat de treabă, dar...

Amintiri din Paradis: Comando

În apropiere de locul nostru de joacă se afla o brutărie părăsită. Era locul de joacă ideal deoarece ne puteam ascunde în cuptor şi puteam chiar intra în camerele care se aflau în aceeaşi clădire. Era clădirea statului şi nu locuia nimeni în ea, aşa că ne puteam face de cap. Intram în camerele imense şi goale ale căror geamuri aveau obloane interioare, lucru care mi se părea fascinant.

Cel mai mult ne plăcea să utilizăm acel spaţiu pe post de teren de luptă. Aveam confecţionate tot felul de arme. Aveam tuburi din plastic prin care trăgeam cu cornete din hârtie cu un ac cu gămălie în vârf pentru a ne răni duşmanul. Apoi mai aveam şi un fel de praştie specială, era un crăcan confecţionat din sârmă oţelită cu un elastic (marfă de contrabandă între copii la vremea respectivă) prins de braţe. Muniţia era de două feluri: V-uri confecţionate din hârtie pliată, care durea destul de tare la impact şi varianta dură, V-uri confecţionate din sârmă de aluminiu. Muniţia dură era mai mult utilizată împotriva păsărilor.

Şi aşa că făceam echipe şi ne ascundeam în acea clădire, împuşcându-ne cu ce aveam la dispoziţie.

Telefonul nu mai sună

Avea nevoie de linişte. A primit linişte. Vroia pace. A primit pace. După o lună de linişte şi pace însă totul nu mai avea aceeaşi însemnătate. Ritualul zilnic de mers la lucru şi venit acasă fără nici o altă activitate îl afunda tot mai tare în mlaştina amintirilor amestecate cu regrete şi stropi de singurătate.

Deodată realiză că este invizibil. Nimeni nu-l vede. În afara serviciului el nu exista. Cu toţii au uitat de el. Cum era posibil? Erau vremuri când avea foarte mulţi prieteni, când viaţa sa socială era plină. Acum cu toţii au dispărut. Deşi 40 de ani nu considera că era o vârstă înaintată, mulţi dintre prietenii lui muriseră de cine ştie ce boli care nu credea că puteau răpune pe cineva aşa tânăr. Dar asta e, când vine, vine.

Mai avea destule cunoştinţe în viaţă, dar acestea se părea că au uitat de existenţa sa. De mai mult de o lună telefonul nu mai sunase. Era sigur că putea să moară şi l-ar fi găsit poate peste o săptămână când avea să înceapă să pută şi vecinii ar fi alarmat poliţia. In rest, cu toţii îl părăsiră.

Acum realiză că acele persoane nu erau prieteni adevăraţi. E adevărat că şi el ar fi putut să îi sune, dar se încăpăţână. Vroia să facă un experiment. Va aştepta să vadă cât timp va trece până ce unul dintre ei îşi va aminti de el şi-l va suna.

Mai trecură două săptămâni şi experimentul ajunse la sfârşit, adică nimeni nu-l sunase. Oficial ar mai fi putut continua experimentul, dar în suflet se simţea foarte rănit. Cum s-a ajuns să nu mai existe nimeni pe lumea asta care să-l sune?

Nervos coborî treptele în blocul în care locuia şi se îndreptă spre ieşirea din bloc când observă că a primit ceva în cutia poştală. Bucuros scoase cheia. Nu arăta a reclamă, aşa că precis unul dintre prieteni îi scrise o scrisoare, cu toate că nu mai era la modă aşa ceva.

Descuie cutia poştală şi scoase un plic lunguieţ. Când îl întoarse îi dispăru zâmbetul de pe faţă. Era o scrisoare de la firma de telefonie. Deci nu îşi amintiseră de el. Desfăcu nervos plicul şi citi. În scrisoare îl anunţau că s-a desfinţat postul lui telefonic deoarece nu mai plătise factura de mai mult de jumătate de an.

Privea lozul câştigător. Era premiul cel mare. O sumă cu multe zerouri îl aştepta. Trebuia doar să se prezinte cu lozul la cea mai apropiată filială, şi apoi era milionar. Însă ezita. Ştia că toată lumea visa la acest lucru. Şi el a visat mulţi ani la premiul cel mare. Acum însă nu mai era sigur.

Ce se va întâmpla după aceea? Toate neamurile îl vor asalta şi cu toţii vor vrea o felie din tort. Îşi va cumpăra maşini puternice şi va trăi pe picior mare. Nu va investi deoarece acest lucru nu i se pare important. Acum are bani şi va trăi cu impresia că vor ţine veşnic.

Din coincidenţă, în aceeaşi seară urmări la televizor un documentar despre ultimii zece câştigători la loterie şi toţi au ajuns vai-ş-amar. Cu toţii erau datornici, banii erau cheltuiţi, erau şomeri, fără familie şi fără prieteni. Ascultă cu interes interviurile date de acele persoane care dau vina pe bani pentru acest necaz.

Disperat, rupse biletul şi îl aruncă în vasul wc-ului după care trase apa.

Amintiri din Purgatoriu: Arsita

Nu era chiar vară, deoarece era 9 mai, dar pe vremea aceea anotimpurile funcţionau altfel decât acum. Pe vremea aceea când venea primăvara, căldura era predominantă şi un început de mai însemna deschiderea sezonului de baie.

Fiind ziua eroilor după tradiţia ceauşistă, trebuia să facem de pază la monumentul eroilor ruşilor căzuţi în al II-lea Război Mondial, în localitatea noastră. Trebuia să fim îmbrăcaţi în uniforma de pionier şi doi câte doi, stăteam de strajă de o parte şi cealaltă a monumentului. Fiecare tură ţinea câte o oră.

Când căldura aceea ne lovea nu ne mai interesa că scăpam de la o oră, doar uram ceea ce trebuia să facem şi mereu fruntaşii clasei trebuiau să facă acest lucru. Acea oră părea interminabilă şi nici nu aveam voie să ne mişcăm, deşi atunci începea să ne mânce nasul, sau chiloţii ne intrau în fund, sau şi mai rău, trebuia să mergem la toaletă.

Era una din cele mai urâte zile ale anului şcolar ceuaşist.

Pantalonii albi

Când i-a cumpărat era aşa mândră de ei. Nu avea răbdare să ajungă acasă şi să îi încerce, să se învârtă în ei şi să se privească în oglindă. Acei pantaloni albi erau deosebiţi. Cum majoritatea nu purtau această culoare, deoarece era pretenţioasă, avea să iasă în evidenţă eu ei. Era fericită că a găsit un model care să i se potrivească.

Îi va purta la întâlnirea din seara respectivă. Trebuia să se întâlnească cu viitorul ei soţ. Bineînţeles că nu era viitorul ei sot, deoarece e încă adolescentă, dar la această vârstă mai visezi la parteneri ideali, prima dragoste visezi că va dura veşnic şi se va finaliza cu o nuntă ca în vis.

Era prima lor întâlnire, după priviri îndelungate şi atingeri *involuntare*. Acei pantaloni albi aveau să fie starul serii. În timp ce pregăti hainele pentru plecare auzii un tunet puternic. Nu-i venea să creadă. Începu ploaia. Era imposibil. Nu se putea să plouă exact în ziua în care ea vrea să poarte acei pantaloni. Privi cu disperare bălţile care se formau pe şosea.

Se ruga la toţi sfinţii ca ploaia să se oprească şi spre suprinderea ei, aceasta se opri. Soarele ieşi curând şi se părea că seara ei va fi una în alb. Începu să ţopăie de fericire. După o oră de pregătire intensivă, găsind bluza perfectă pentru pantaloni, iar dupa alegerea sutienului şi umplerea acestuia cu batiste de hârtie pentru a avea sâni mai mari, era pregătită pentru dragoste.

Părăsi apartamentul şi se plimbă pe stradă privind fericită spre soarele care zâmbea pe cer, spre părările care ciripeau în copaci. Era ca în visul ei. Îi va propune să facă o plimbare pe lângă râu, deoarece vroia să vadă magnoliile înflorite.

Se opri în staţia de tramvai şi aşteptă. Îi timp ce scoase din poşetă oglinda pentru a verifica machiajul, auzi un scrâşnit de roţi şi observă o maşină care viră cu viteză. Maşina luă din plin balta cu apă de după ploaie din spatele ei şi ridică o perdea de stropi murdari care o udară din cap până-l picioare. Pantalonii albi erau murdari, machiajul îi aluneca pe faţă şi în gură simţea firişoare de praf. Începu să ţipe de nervi.

La margine de drum

Urmărea semaforul. Cum lumina trecea pe roşu, intra între maşini şi începea să cerşească. Cerea bani mărunţi, ceva ce fiecare are pe undeva rătăciţi. Nu de fiecare dată avea noroc. Câteodată mai dădea de un tip cu bani care vroia să-i demonstreze gagicii din dreapta sa cât este de darnic şi mai scăpă câte o bancnotă.

Din acei câţiva mărunţi, sunt zile în care ajungea la o sumă frumuşică. Atunci deobicei mergea la o bodegă de unde îşi cumpăra ceva de mâncare, un hamburgher sau un chebap, îşi lua o sticluţă cu pălincă şi îi mergea bine.

Nu era extraordinar de bătrân ca să nu-şi găsească de lucru ceva ca lumea, însă această viaţă lipsită de constrângeri era pe placul lui. Meseria de cerşetor a ales-o singur când şi-a dat demisia dintr-un post bine plătit. Acest lucru s-a întâmplat exact la o lună după ce soţia cu copilul l-au părăsit şi au plecat în altă ţară cu un nou bărbat.

Aşa că nu mai avea pentru ce să muncească şi s-a hotărârt să se facă cerşetor. În acest domeniu de activitate a cunoscut mulţi confraţi cu care la una mică povestea şi era bine. Mai câştiga ceva bănet şi îşi cumpăra de mâncare, că haine nu mai avea nevoie. După o anumită vârstă nu mai ai nevoie de haine noi. Cele vechi sunt de-ajuns.

De multe ori se oprea la câte o maşină şi îi era ruşine că mirosea sau că nu se bărbierise de câteva zile. Ştia că nu era plăcut vederii, dar aşa pot arăta oamenii dacă ajung în o astfel de situaţie. Nu mai sunt aşa simpatici. Era autentic. Când mai vedea câte un copil prin geam îşi amintea de prorpiul fiu şi se gândea că acolo unde era îi mergea precis mai bine decât aici şi noul lui tată era precis mai prezentabil decât este el acum.

Amintiri din Paradis: Rock and roll dreams come true

Blugii rupţi erau preferaţii mei. Aveam o pereche care era deja prea uzată pentru a ieşi în public şi am primit permisiunea de la părinţi să fac din ei blugi de rocker. Aşa că am scos toate revistele de muzică pe care le aveam şi căutam modele adecvate. Cu o lamă începeam să tai în materialul gros, după care am început să scot franjuri pentru a părea cât mai autentici.

După o zi de muncă, blugii mei de rocker erau perfecţi. I-am îmbrăcat şi i-am arătat părinţilor care m-au felicitat, deoarece chiar arătau bine.

Se apropia o petrecere la care le-am spus că voi purta blugii. Ei au spus că nu se poate. Că acei blugi erau meniţi doar pentru curtea nostră şi că ce ar spune vecinii dacă m-ar vedea, că nu avem bani nici pentru haine. Eu insistam, spunând că pe mine nu mă interesează ce spune x sau y, dar ei erau categorici. Nu aveam voie să ies din casă cu acei pantaloni. Ei nu aveau nici o problemă cu ei, dar le era teamă

de bârfele care s-ar fi iscat rapid.

Aşa că am renunţat la ei, doar la suprafaţă, deoarece părinţii nu ştiau că în plasa în care duceam cadoul la acea zi de naştere se aflau ascunşi şi pantalonii mei. Primul lucru pe care l-am făcut după ce am cedat cadoul a fost să îmbrac acei blugi. Când m-au văzut ceilalţi copii au fost impresionaţi. Eu am fost starul petrecerii.

Cu timpul părinţii s-au obişnuit cu pantalonii şi au ajuns şi ei la concluzia că vorba vecinilor nu era importantă dacă pe mine mă făceau fericit şi aşa că am avut voie să-i port şi pe stradă fără probleme.

Ziua în care nu ne-am întâlnit

A fost o zi prostă. Totul a ieşit pe dos, dar cine nu are astfel de zile. Îţi doreşti ca totul să se sfârşească, să poţi ajunge acasă şi să te bagi în pat să dormi şi să uiţi că acea zi a existat.

Era bucuros că ziua de lucru se terminase şi că puteam pleca acasă. Stăteam în staţia de tramvai îngheţând de frig şi aşteptând. Vântul viscolea fulgii de zăpadă şi încercam cumva să-mi apăr ochii de proiectilele reci.

După ce simţeam cum degetele de la picioare se fac tot mai reci, a ajuns şi tramvaiul. Am găsit un loc unde să mă aşez. Drumul a fost posomorât până ce am ajuns la acea staţie. O staţie normală, unde tramvaiele care vin din sensuri opuse se opresc, călătorii coboară şi urcă şi pleacă mai departe. Banal.

De data aceasta însă nu a fost aşa. Tramvaiul meu s-a oprit. Tramvaiul din sens opus la fel şi am privit afară pe geam. Atunci ochii mi s-au oprit asupra ei. O figură angelică mă privea prin sticla securizată a tramvaiului cu ochi mari şi inocenţi. Eram aşa aproape, la nici un metru unul de celălalt, dar eram despărţiţi de lumi întregi, de mijloace de transport şi de destinaţii diferite.

M-a privit cu acelaşi interes cum o priveam eu şi era clar că în acel moment a sărit o scânteie, dar era precum în filmele indiene: melodramatic, lacrimogen şi tragic. Tramvaiele au pornit, privirile noastre contopite urmărindu-se pănă ce viteza ne-a despărţit.

După o zi proastă această psudo-întâlnire mi-a salvat sufletul de la tristeţe. În timp ce tramvaiul gonea spre casa mea mă gândeam la acea privire, acel păr care cădea în bucle, la zâmbetul acela care m-a vrăjit. Am început să-mi fac scenarii în minte şi am creat o personalitate acelei persoane. Oare acela era tramvaiul cu care venea deobicei de la lucru? O voi mai revedea şi altă dată? Era căsătorită? Îi plăcea de mine?

Telefonul care schimbă totul

Totul era bine pus la punct. Aceea era ziua în care o va invita în oraş. La cinema rula un film care ei îi plăcea şi era şi ziua în care ştia din surse sigure că erau liberi amândoi. Aşa că se apropie de clasa unde avea ea ore şi o căută în pauză. Nu o găsi în clasă. Dezamăgit părăsi clasa şi se aşeză pe caloriferul din faţa sălii. Prietenele ei se apropiară de el şi îl întrebară de ce este trist. El le spuse că o căuta pe colega lor şi că dorea să o invite la o întâlnire.

Ele fură entuziasmate de idee şi îl asigurară că şi ea vrea acest lucru. Din păcate în acea zi nu venise la şcoală fiindcă dimineaţa îşi făcuse nişte analize, dar pentru a-l ajuta, i-au dat numărul ei de telefon.

Băiatul luă numărul şi se retrase. Acea oră chiulise. Se duse în parc şi se opri la un telefon public. Formă numărul ei şi aşteptă. Când îi auzi vocea, se înmuie. Se prezentă iar ea era entuziasmată. O întrebă dacă în după-amiaza respectivă vroia să iasă cu el la întâlnire, şi ea acceptă.

Fericit închise telefonul şi plecă acasă să se pregătească.

Hei, tramvai

Avea acel aer de “mă doare undeva”. În fiecare dimineaţă aştepta tramvaiul şi îl pot caracteriza doar ca un ciudat. Era mic de statură, purta un palton din anii '70 iar freza, ce să mai spun, desprins din aceeaşi perioadă. Părul deja încărunţit, lung până la umeri era pieptănat cu grijă şi faptul că nu era prea des spălat îl făcea să stea exact cum îl punea.

Dar faţa era cireaşa de pe tort. Acea figură de parcă ar fi împăcat cu lumea, un zâmbet ciudat, nefiresc şi aceeaşi pungă inscripţionată cu sigla unui lanţ de magazine, în care îşi ducea mâncarea. Mereu se urca la aceeaşi staţie şi cobora la aceeaşi staţie şi mereu avea acel zâmbet care se pare că a rămas încremenit pe chipul său încă de pe vremea când era tânăr în anii 70, pe vremea flower power, al drogurilor şi al iubirii libere.

Cocina greşită

Cele trei fete se strânseră în camera prietenei lor şi râdeau de se spărgeau. La adolescenţă e normal să râzi fără un motiv întemeiat. Atunci e destul să spui un cuvânt porcos şi izbucneşti în răs.

Aşa erau şi ele. Pline de viaţă şi chicoteau. Stăteau tolănite pe pat şi priveau reviste pentru tineri în care ţipau de fiecare dată când dădeau de fotografia unui cântăreţ sau actor care le plăcea. Începeau să-şi imagineze cum ar fi să fie căsătorite cu acel tip.

După ce terminară cu răsfoitul revistelor, ajunseră să asculte muzică şi să treacă prin colecţia de CD-uri fiecare având voie să pună ce îi place, într-o ordine predefinită. După ce se plictisiră de ascultat muzică, îşi vopsiră unghiile cu ojă. Între timp se făcuse deja târziu şi fetele începură să se plictisească. Atunci, una dintre ele veni cu ideea care le soase din amorţeală.

Luară telefonul pe pat şi formară la întâmplare un număr.

-Da, spuse vocea unei femei în vârstă.

-Mă scuzaţi, familia Găina? întrebă cea care ţinea receptorul telefonului.

-Nu, răspunse femeia.

-Mă scuzaţi, am greşit cocina. După ce spuse acest lucru, pufniră în râs şi închiseră telefonul. Începură cu toate să râdă prosteşte ca nişte paiaţe.

Copilul lăuntric

Aşa a fost de când se ştiau. Au crescut împreună. Deşi după adolescenţă s-au pierdut din ochi, ocazional se revedeau şi mereu erau la fel ca în copilărie.

Cercurile în care ea umbla nu coincideau cu cele în care umbla el, dar se întâmpla ca acestea să se intersecteze şi de fiecare dată era o plăcere să o revadă. Deşi amândoi se maturizaseră şi au ajuns să fie după cum se spune “persoane seriose” pentru cei din jur, când ei se vedeau se comportau precum copii care erau când erau cei mai buni prieteni.

Reuşeau să scoată la iveală copilul lăuntric al celuilalt, lucru care nu se putea face cu altă persoană. Când se vedeau, erau veşnic aceeaşi copii care petreceau vacanţele împreună, se jucau împreună şi participau la concursuri de dans de societate.

Reprezentau unul pentru celălalt, porţia de copil pe care nimeni nu ar

trebui să uite că o poartă în interior.

Cu mască, fără mască

Se aşeză pe scaunul de la frizerie şi aşteptă. Se privi în oglindă pentru a se vedea o ultimă dată în acea ipostază. Barba neagră îi acoperea toată faţa. Era bătrână de 10 ani. Exact în acea zi se împlineau zece ani de la moarte subită a soţiei sale şi de atunci purta doliu. Nu îşi mai rase barba, ci doar o tundea cu foarfeca pentru a nu părea neîngrijit.

O iubise foarte mult şi acea barbă trebuia să-l facă să nu uite acest lucru. Doliul pentru soţia sa durase zece ani şi acum realiză că nu se mai putea ascunde după o astfel de mască. Nu mai putea să se ascundă în spatele văduviei. Trebuia să facă ce este mai bine pentru el. Ea nu mai era. Acest lucru nu se mai putea schimba.

Viaţa sa se oprise în urmă cu zece ani şi acum era pregătit să înceapă un nou capitol. Frizeriţa veni cu un bol în care bătu spuna pentru ras. Cu un aparat de tuns scurtă barba cât putu. Bărbatul observă cum încetul cu începtul ieşea la iveală faţa sa adevărată, faţa pe care nu o mai recunoştea.

Frizeriţa întinse spuma şi cu briciul începu să îndepărteze fâşii din barba sa. În câteva minute totul se termină. Scăpase de mască. Se eliberase de trecut. Se privi în oglinda supradimensionată şi era gata să trăiască.

Amintiri din Purgatoriu: Dulciuri americane

Era una din acele seri în care iarăşi îmi făceam temele la lumina lămpii de petrol, deoarece era iarnă şi se întuneca repede, iar curentul se stingea conform programului impus de partid.

Este ciudat cum nu m-a deranjat în mod deosebit acest ritual deoarece nu cunoscusem altceva. Nu eram ca şi părinţii mei care au trăit vremurile dinainte, când încă nu “trebuia să strângem cureaua” pentru a returna datoriile statului.

În timp ce stăteam cu toţii în bucătărie în jurul felinarului aud lătratul câinelui. Ai mei au făcut un schimb de priviri şi cu zâmbetul pe buze s-au ridicat să primească oaspetele. Când uşa se deschise intră un vecin de-al nostru de peste drum, care era trecut de 20 de ani şi care nu prea venea pe la noi.

Când a intrat s-a uitat spre mine şi a spus:

-Am adus dulciuri americane!

În acel moment mintea mea se lumină. Încercam sa îmi imaginez ce pot fi acele dulciuri. Cel mai ciudat era ca nici nu îmi plăceau dulciurile, dar ideea că erau dulciuri americane, interzise, mă fascina. Deja îmi imaginam pungi colorate cu tot felul de bomboane. Dar raţiunea mea îmi punea alte întrebări: vecinul meu este neamţ, cum de are deodată neamuri în America; cum de a reuşit să treacă prin vamă pachetul cu dulciuri şi cum de îmi aduce şi mie că doar nu ne avem aşa bine.

Atunci scoase din sacosă câteva pungi cu carne.

Dezamăgit, am început să fac legăturile: vecinul lucra la un mare abator, de unde mai putea fura carne pe care o vindea ca să mai facă un ciubuc. Carnea fiind marfă de contrabandă a putut fi uşor comparată cu dulciurile americane, care erau interzise.

Viaţa ta într-o cutie

De mult tot amâna acest moment. Ştia că trebuia să facă acest lucru. Trebuia să se descotorosească de tot ce îi amintea de ea. Cu alte cuvinte să accepte

faptul că ea l-a părăsit. Era simplu. Ea nu îl mai iubise şi dorise despărţirea.

El trecuse deja de faza în care îi punea întrebări de genul: de ce m-ai părăsit? Cu ce am greşit? ai pe altcineva? este mai bun în pat ca mine?

Acum era momentul să înceteze şi să tragă o linie. Scoase o cutie de la mixerul pe care îl cumpărase cu ceva vreme în urmă şi se pregăti să o extirpeze pe fosta iubită din viaţa sa. Deschise sertarele şi începu să cotrobăie. Găsi o brichetă de-a ei, un elestic cu care îşi prindea părul (pe elastic se mai afla un fir de păr de-al ei), un ruj cam uzat, o pereche de ochelari de soare ieftini cumpăraţi împreună în timpul concediului, nasturele de la cămaşa roşie pe care o rupse de pe ea în timp ce făceau sex sălbatic, o geamă falsă, o pilă de unghii.

Luă la rând următorul sertar. Acolo găsi câteva fotografii (se uită peste ele, nelăsându-se impresionat de feţele zâmbitoare), o revistă pentru femei al cărui editorial se referea la mărimea ideală a penisului (se opri din sortat şi citi repede articolul, după care puse revista în cutie), o agrafă de păr, o piatră în formă de inimă (pe care ea o găsise pe stradă), un cd cu muzică (care lui nu-i plăcea, oricum avea carcasa de plastic spartă), o reţetă tăiată dintr-o revistă, o foaie de hârtie pe care îşi făcuse o listă de cumpărături (cremă de ciocolată, frişcă, blat de tort, struguri, tampoane, acetonă, peşte concelat).

Continuă cu toate dulapurile şi sertarele din casă după care sigilă cutia cu bandă adezivă şi o aşeză pe balcon. Trebuia să găsească o modalitate să scape de acea cutie cât mai curând posibil.

Amintiri din Purgatoriu: Porcii au stins curentul

Nu cred că aveam mai mult de opt sau nouă ani când mă aflam în una din călătoriile cu trenul împreună cu bunica mea. Îmi plăcea să călătoresc cu trenul, mai ales că erau de obicei excursii de o zi. Trebuia să mă trezesc cu noaptea în cap, să merg pe întuneric la gară si apoi să privesc cum soarele răsare la orizontul plat al câmpiei interminabile. Poate acesta este unul dintre motivele pentru care îmi place atât de mult câmpia. La munte niciodată nu m-am simţit în apele mele si evit pe cât posibil această formă de relief.

Ştiu că era în toiul verii, deoarece soarele emana o lumină specială şi căldura venea în valuri prin ferestrele deschise ale trenului. Era deja după-masa şi ne întorceam acasă. În faţa mea se aşeză un domn care întră în vorbă cu noi. Mereu am fost comunicativ şi nu m-am ruşinat când adulţi străini intrau în vorbă cu mine.

La un moment dat am ajuns să spunem bancuri. Erau glume nevinovate care se puteau spune în compania unui copil. La un moment dat mi-am amintit şi eu un banc pe care l-am auzit la şcoală de la un coleg, şi am vrut să îl spun noului camarad de călătorie.

“Într-o zi la şcoală tovarăşa învăţătoare îl întreabă pe Bulă dacă ştie cine produce curentul electric. Bulă, bucuros că în sfârşit cunoştea răspunsul la întrebare spuse:

- Porcii produc curentul.

Profesoara îl priveşte şocată şi îl întreabă dacă poate să-i explice cum de a ajuns la această concluzie. Bulă continuă.

- Păi de fiecare dată când se stinge curentul, tata strigă: “Iarăşi au oprit porcii ăştia curnetul!”

Domnul din faţa mea a râs, dar bunica îmi aruncă o privire care mă înspăimântă. După două staţii, domnul îşi luă rămas bun de la noi şi coborî. Atunci bunica mă luă la rost şi îmi spuse că nu pot spune astfel de bancuri în faţa străinilor. Eu eram nedumerit. Am întrebat-o din ce cauză, iar ea mi-a răspuns că poate era un securist şi puteam să avem probleme din cauza unei glume care era despre regimul comunist în care trăiam. Îmi explică ce se putea întâmpla dacă bărbatul respectiv nu

era doar un simplu călător: mi-ar fi interograt părinţii, deoarece se presupunea că de acasă am prins acest banc.

În acel moment am priceput pentru întâia oară că nu trăiam în libertate.

În manejă

Era bătrân. Ştia acest lucru şi de aceea nici nu se mai uita în oglindă îaninte de a părăsi rulota, casa mobilă. Coborî treptele metalice sprijinindu-se de balustradă. Ridică privirea şi privi impresionat la cortul maestuos al Circului. Deşi toată viaţa şi-o petrecuse în sânul circului, măestria cortului nu-şi pierdea din vrajă niciodată.

Îşi scutură costumul de scame şi se apropie de intrare. Costumul său stacojiu era ornat cu şnur auriu şi cu nasturi vechi, care îi dădeau un aer de clasă. La intrarea în cort se ridică puţin cortina şi o pregăteau în aşteptarea clienţilor. El era cel care îi primea la intrare şi le dădea câte un pliant cu momentele senzaţionale care îi vor încânta în următoarele două ore.

Aroma de floricele de proumb proaspăt pocnite îi amintea de acea seară magică. Circul angajase o nouă acrobată de la un circ renumit. Doreau să atragă clienţii cu nume sonore din branşa lor. Svetlana era cunoscută pentru salturile mortale realizate fără plasă de siguranţă. Şi el era curios să o vadă, deoarece auzise că era foarte frumoasă.

Pe vremea aceea el era jongleur. Provenea dintr-o familie de jongleuri şi de copil începuse să-şi dezvolte acest talent. Numărul lui urma chiar după cel al Svetlanei. De aceea se afla deja în spatele scenei. Fără să observe, o tănără într-un costum mulat plin cu paiete trecu în viteză pe lângă el, intrând în manejă.

Svetlana îşi făcu numărul cu perfecţiune iar publicul aplauda frenetic. După terminarea acrobaţiei ea ieşi rapid din manejă şi se opri în faţa lui. Sudoarea lucea pe faţa ei. El scoase din buzunar un şerveţel curat şi îl întinse spre ea. Svetlana îi zâmbi şi acceptă şerveţelul cu care îşi tamponă fruntea.

Nici nu mai ţine aminte cum a decurs numărul său de jonglerie, deoarece cu minte era mereu la ea, la zâmbetul ei inocent, la mişcările graţioase. Săptămâni la rând o privea cum se antrena dar nu avea curajul să o invite în oraş. Până la urmă Svetlana se sătură să tot aştepte şi îl invitase ea.

Dupa câteva luni s-au căsătorit. Din păcate nu au putut avea copii, dar încercau să fie fericiţi. Munca la circ nu ere uşoară, dar era singura viaţă pe care şi-o puteau imagina. Spre bătrâneţe nu mai puteau performa numerele lor din program şi erau redistribuiţi la alte posturi în cadrul circului. Svetlana lucra în bucătărie iar el făcea curăţenie la animale şi primea clienţii la începutul fiecărui spectacol.

În urmă cu două săptămâni Svetlana se stinse din viaţă. De atunci timpul părea să nu fi trecut. Durerea exista, dar nu era aşa cum credea. După ce trăieşti 50 de ani împreună, multe cuvinte nu-şi mai au strict semnificaţia din dicţionar. Cuvinte precum durere, regret, fericire sau iubire au o însemnătate aparte în cadrul cuplului. Amorţeala în care se afla era la limita dintre durere şi uşurare, deoarece Svetlana suferise mult în ultimele luni şi el avuse destul timp să se obinuiască cu dispariţia ei.

Acum, în timp ce spectacolul se desfăşura, privea spre manejă şi toate fetele care făceau acrobaţii semănau cu Svetlana, cu tânăra neînfricată care l-a vrăjit şi l-a primit în inima sa.

Sfârşitul

“Dan ridică privirea spre fereastra de la etajul trei şi încerca să ia o hotărâre. Ştia că lucrurile nu mai erau ca pe vremuri. Ştia că toate minciunile care şi le-au spus de-a lungul anilor nu puteau fi uitate. Însă mai exista acel strop de speranţă că situaţia nu era chiar aşa de grave precum păreau.

Când îi auzi vocea la telefon cu jumătate de oră în urmă se sperie. Putea simţi neliniştea ei. Era convins că a renunţat la medicamente. Într-un fel se săturase. De ce mai trebuia să se ocupe de ea şi după ce drumurile lor, oficial, se despărţiră.

Schizofrenia tratabilă de care suferea ea, era o luptă continuă între realitate şi imaginaţie. Cu pastilele pe care le înghiţea, simptomele erau mai puţin accentuate şi putea duce o viaţă destul de normală.

Dan ştia că dacă nu îşi lua medicamentele, iar începea să aibă halucinaţii, să audă voci şi să îl sune. Aşa se întâmpla mereu. Şi acum se afla în faţa blocului fiindu-i teamă să intre. Nu ştia ce îl aştepta dincolo de ziduri.

Se hotărî să plece. Deşi mai ţinea la ea, ştia că nu poate să fie la dispoziţia ei de fiecare dată când are nevoie. Se întoarse şi se depărtă de bloc.

Dan nu observă trupul care zbură de pe fereastra de la etajul trei, dar auzi zgomotul produs de impactul acestuia de beton. Sunetul oaselor care se fracturau şi a cărnii care se lipi de trotuar îl făcu să se oprească. Cu ochii larg deschişi îşi intoarse privirea.

Trupul ei desfigurat se scălda într-o bată de sânge la doar câţiva metri în spatele său.

Sfârşit.”

Tânăra termină de citit ultimul rând din carte şi o închise. Pe copertă se putea citi titlul: La un pas de nebunie. Un bărbat care stătea pe scaunul de lângă ea în tramvai aruncă o privire spre cartea care acum stătea în poala tinerei, ca apoi să continue să privească pe geam circulaţia din oraşul aglomerat.

La următoarea staţie, tânăra băgă cartea în poşetă şi coborî.

Amintiri din Paradis: Acuarele

Vacanţele cu bunicii erau mereu un prilej de bucurie. Şi cu părinţii beneficia de aceleaşi libertăţi, dar în vacanţă, departe de casa părintescă, în mijlocul naturii, totul părea mai frumos.

În seara respectivă soarele apunea în culorile cele mai deosebite. Ştia ce avea de făcut. Căută repede blocul de desen şi acuarelele şi o luă pe bunică. Urcară în barcă şi tânărul vâsli cu viteză pentru a ajunge cât mai repede pe cealaltă parte a râului, locul de unde se putea vedea apusul în toată splendoarea sa, reflectând culorile de foc pe suprafaţa agitată a râului.

Ştia că nu avea mult timp la dispoziţie, deoarece soarele apunea cu mare viteză. De aceea împinse barca pe plaja de la mal şi în timp ce bunica se ocupa de legatul ei de mal, tânărul îşi scoase ustensilele. Înmuie pensula în apa râului după care atinse suprafaţa colorată a acuarelei. După ce îmbibă pensula în culoare începu să picteze culorile acelea deosebite. Violetul se contopea cu oranjul, iar norii păreau un lan în flăcări.

Încerca să asocieze fiecare element al cerului cu un lucru din viaţa cotidiană, deoarece soarele apunea tot mai rapid, iar luminile şi culorile se modificau în fiecare secundă. Nici nu termină bine schiţa că soarele dispăru dincolo de orizont.

Cu fiecare detaliu în minte tânărul începu să umple pagina albă a blocului de desen. Până ce reuşi să combine culorile din amintire se întunecă. În acest răstimp bunica se plimba desculţă în apa mică de la malul plajei.

Mulţumit că reuşi să surprindă acel moment magic, închise blocul de desen şi trecu râul cu barca înapoi spre casa de vacanţă.

Demachiat

Spectacolul se termină. Cortina căzu şi toţi artişii se mişcau frenetic în spatele cortinei. Fiecare vroia să plece cât mai repede. Dincolo de cortină puteau auzi gălăgia spectatorilor care se îndreptau spre ieşire.

Tina era starul showlului. Dansul ei era momentul de vârf al spectacolului. Se îndreptă spre cabină. Pe lână ea trecură în viteză trei fete care lucrau la decoruri. Aproape că o răsturnară, ţinând cont că trebuia să stea pe nişte tocuri foarte înalte.

Intră în cabina ei şi închise uşa. Acela era locul în care se putea ascunde de viaţa agitată a teatrului. Lângă oglindă o aştepta un buchet cu flori. Cu zâmbetul pe buze se apropie şi scoase plicul care era ascuns în buchet. Citi mesajul şi zâmbi.

Se aşeză la masa de toaletă şi îşi scoase pantofii. Avea impresia că pantofii respectivi erau pe cale să explodeze. Hainele stridente o încorsetau şi cu greu putea respira în acea poziţie. Desfăcu fermoarul şi începu să respire regulat.

Luă o bucată de vată pe care o îmbibă în demachiant special pentru machiajul de teatru. Machiajul de teatru era unul special, care avea o putere de acoperire foarte bună, dar avea şi tendinţa de a rămâne pe piele precum o vopsea. De aceea depunea ceva efort ca să îndepărteze stratul gros de culoare.

Cu fiecare bucată de vată pe care o arunca în coşul de gunoi, faţa ei feminină se înăsprea. Cu fiecare strat de machiaj pe care îl îndepărta semăna tot mai mult cu persoana care era în realitate. Când termină Tina, femeia fatală care sucea minţile bărbaţilor din public, era de fapt un bărbat travestit.

Amintiri din Purgatoriu: Rândunica a murit, trăiască rândunica!

Era după o ceartă crâncenă avută cu tatăl meu. Nu ne certam des, dar când o făceam, căpoşi amândoi, ieşeau scânteile. Eram la vârsta la care eram atotştiutor, comentam la orice şi răspundeam părinţilor. Ce mai, eram un monstru.

După acea ceartă, care a avut loc la vreo trei km de casă, la iarbă verde, am luat-o singur pe drum spre casă. Eram nervos şi mintea mea cocea tot felul de scenarii cum că părinţii mei vor fi îngrijoraţi din cauza dispariţiei mele şi mă vor căuta disperaţi. Apoi mi-am dat seama că rebeliunea mea putea să aibă efectul contrar şi să primesc o mamă de bătaie că am plecat fără să-i anunţ.

Dar eram hotărât să plec acasă pe jos, deoarece eram prea supărat pentru a merge acasă împreună cu tatăl meu în aceeaşi maşină. Tot drumul îmi cream tot felul de scenarii şi îmi cultivam ura şi durerea, mă chinuiam să plâng, deoarece ştiam că după ce mă descărcam de nervi aveam să-mi revin şi din punctul meu de vedere toţi erau iertaţi.

Eram la jumătatea drumului, când pe marginea şoselei fierbinţi am văzut cadavrul unei rândunici. Nu ştiu din ce cauză murise, poate se lovise de o maşină sau cine ştie din ce cauză ciudată, dar era moartă. Am privit-o pentru ceva vreme, apoi cu un băţ am mişcat-o. Era moartă.

Atunci m-au trecut fiorii deoarece ştiam de mic că nu este bine să omori rândunici, deoarece aduc nenorocire asupra casei aceluia şi cică aduc în cioc fire de iarbă arzândă şi o aruncă pe casă şi astfel incendiază casa celui care le-a ucis familia.

Această legendă modernă m-a înspăimântat şi am început să grăbesc pasul pentru ca să nu fiu văzut de familia rândunicii lângă cadavrul ei şi să îmi

incendieze casa. După o oră şi ceva de mers pe jos am ajuns acasă. Când părinţii au ajuns acasă nu am fost certat ci s-au bucurat că m-au găsit.

Casa nu a fost incendiată de nici o rândunică răzbunătoare.

Lumină eternă

Lumină eternă a inimii mele,
Supune-te minţii şi renunţă la baliverne;
Ascunde-te de gândul care fugar apare
şi în adâncul minţii şi raţiunii te atrage.
Lumină eternă a minţii mele
deflorată de gânduri argintii,
străluceşte în clar de lună
şi învăluie-mă cu mireasmă de iasomie,
înainte să adorm uitând cum e să vezi lumina.